

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Kadlece a přísedících Hany Veinertové a JUDr. Evžena Heřmana dne 28. února 2013 v hlavním líčení konaném v Praze **t a k t o :**

Obžalovaní

A . S .

nar. xxx, občan Arménské republiky, trvale bytem xxx,

G . A .

nar. xxx, občan Ruské federace, tč. na neznámém místě pobytu, kontaktní přes obhájkyň JUDr. Markétu Dardovou, advokátku se sídlem Praha 2, Korunní 929/26,

M . A .

nar. xxx, občana České republiky, trvale bytem xxx,

A. A.

nar. xxx, občana Arménské republiky, trvale hlášen v České republice na adrese xxx, fakticky bytem xxx,

A. K.

nar. xxx, občan Arménské republiky, trvale xxx,

jsou vinni, že**I.**

A. S. a G. A. společně s již odsouzeným M. A. a samostatně odsouzenými T. Tr., nar. xxx., T. Ta., nar. xxx a M. A., nar. xxx,

nejdříve koncem října 2007 v hotelu I. v Praze xxx, dal A. S., za přítomnosti T. Ta., G. A. pokyn, aby zajistil za pomoci výhrůžek a nátlaku na poškozeného A. Ah., nar. xxx, že tento bude, v obraně před výhrůžkami útokem ze strany G. A., donucen obrátit se s žádostí o pomoc na A. S., jakožto nejvyšší autoritu, tzv. „vora v zakoně“ mezi ruskojazyčnými zločineckými skupinami, jejichž jsou všichni obžalovaní členy, a tím byl donucen vydat do společné pokladny ruskojazyčných zločineckých struktur, tzv. „obščaku“, spravovaného právě obžalovaným S., částku 500.000,- USD, kterou Ah. dobrovolně odmítal do „obščaku“ vložit, byť podle zvykového práva byl povinen, jako každý člen zločineckých struktur, vložit do „obščaku“ polovinu z prostředků jimiž disponuje, když Ah. získal neznámo jak 1.000.000,- USD, o něž se nehodlal dělit, za což měl G. A. od A. S. slíbeno 250.000,-USD, přičemž na schůzce G. A. úkol přijal a přislíbil vykonat, načež následně pověřil svého bratra M. A. provedením samotných výhrůžek vůči A. Ah., který si jako společníky plnění zadaného úkolu sjednal již odděleně odsouzené M. A., T. Tr. a T. Ta. a tato čtveřice se společně vydala dne 13. listopadu 2007 vozidlem Seat Leon, RZ: xxx, na Václavské náměstí v Praze a podle pokynu M. A. z vozidla vystoupili T. Ta. a M. A., přešli k nedaleko zaparkovanému vozidlu Mercedes S-320, RZ xxx, stojícímu před budovou D., Praha xxx, které patřilo A. Ah.,

v domnění, že v něm sedí A. Ah., kterému měl podle pokynů M. A. T. Ta. vyřídit vzkaz, aby A. Ah. „respektoval pokyny G. A. a nemlátil jeho lidi, nebo to bude G. A. příště řešit už jinak“, přičemž vzkaz ve skutečnosti předal na místě řidiče sedícímu známému A. Ah., jenž měl automobil shodou okolností půjčený, Ch. S. G., nar. xxx, který pod pohrůžkou použití střelné zbraně, kterou mu T. Ta. ukázal, vystoupil a započal s již odsouzenými T. Ta. a M. A. diskutovat, načež z vozidla Seat Leon vystoupil již odsouzený T. Tr., přistoupil k poškozenému Ch. S. G., u něž stál T. Ta. a bránil mu tak odejít a svojí přítomností dojem převahy zvyšoval M. A., čímž oba umožnili T. Tr., aby fyzicky napadl Ch. S. G., čímž by vážnost vzkazu zdůraznili, což vše pozoroval z vozidla Seat Leon M. A., který poté naložil M. A. a odjel a přikázal T. Tr. a T. Ta., aby odešli z místa pěšky,

t e d y : A. S. zosnoval a G. A. řídil trestný čin donutit jiného násilím, aby něco konal a trpěl,

II.

A. S., G. A., M. A., A. A. a A. K. společně s již samostatně odsouzeným T. Tr., nar. xxx,

poté co A. Ah. předal „voru v zákoně“ A. S., po útoku popsaném pod bodem I. výroku, do „obščaku“ požadovaných 500.000,-USD, svolal A. S. na počátku druhé poloviny listopadu 2007 schůzku v hotelu I., Praha xxx, kde za přítomnosti A. A. a A. K. sdělil G. A., s nímž přišel i T. Ta., že A. Ah. již zaplatil, čímž se stal zbytečným a je třeba jej odstranit a pověřil zajištěním jeho zabití G. A. s tím, že až poté dostane vyplaceno slíbených 250.000,-USD, který úkol přijal a sdělil, že jej přímo vykoná T. Tr., s čímž A. S. projevil souhlas a určil, že tomuto budou při likvidaci A. Ah. nápomocni přítomní A. A. a A. K. a předal, za účelem jejich spojení se s T. Tr., G. A. nová telefonní čísla obou, čímž byla schůzka ukončena a za zhruba dva dny poté vyzvedl M. A., pověřený svým bratrem G. A., v bydlišti T. Ta., jeli společně do bydliště G. A. v Praze xxx, kde M. A. vystoupil, šel sám za bratrem G. A. a když se za chvíli vrátil zpět k vozu, měl u sebe tašku, kterou předtím neměl, poručil T. Ta., aby si sedl na zadní sedadlo, dojeli na křižovatku, kde přisedl do vozu T. Tr., kterému M. A. podle pokynů G. A. z tašky, jenž od něj obdržel, předal pistolí ČZ 75, ráže 9mm Luger, v.č. A0634, a 100.000,-Kč s tím, že zbytek mu vysvětlení G., načež T. Tr. kontaktovali postupně A. A. a A. K. a sdělili mu každý část informace o bydlišti A. Ah. a o tom, že tento 27. listopadu 2007

do bydliště přijede vozem značky Bentley, to vše s vědomím, že A. Ah. má T. Tr. zlikvidovat, načež když 27. listopadu 2007 T. Tr. v určené lokalitě v Praze xxx, zpozoroval kolem 19:35 hodin tmavý vůz Bentley, konkrétně Bentley Continental, RZ: xxx, z něž vystoupil poškozený M. B., nar. xxx, tohoto, když se k vozu vracel, pomocí střelné zbraně převzaté od M. A., opakovanými výstřely usmrtil v domnění, že jde o A. Ah. a až když zjistil po zkontrolování osobních dokladů poškozeného svůj omyl, odhodil na místě pistoli a odešel,

t e d y : A. S. zosnoval a G. A. řídil trestný čin úmyslně jiného usmrtil, v úmyslu získat majetkový prospěch,

M. A. poskytl jinému pomoc opatřením prostředků ke spáchání trestného činu úmyslně jiného usmrtil, v úmyslu získat majetkový prospěch,

A. A. a A. K. poskytli jinému pomoc radou ke spáchání trestného činu úmyslně jiného usmrtil, v úmyslu získat majetkový prospěch,

č í m ž s p á c h a l i

obžalovaný A. S.

pod bodem I. trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zákona jako účastník – organizátor podle § 10 odst. 1 písm. a) tr. zákona,

pod bodem II. trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. h) tr. zákona jako účastník – organizátor podle § 10 odst. 1 písm. a) tr. zákona,

obžalovaný G. A.

pod bodem I. trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zákona jako účastník – organizátor podle § 10 odst. 1 písm. a) tr. zákona,

pod bodem II. trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. h) tr. zákona jako účastník – organizátor podle § 10 odst. 1 písm. a) tr. zákona,

obžalovaný M. A.

pod bodem II. trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. h) tr. zákona jako účastník – pomocník podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zákona,

obžalovaný A. A.

pod bodem II. trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. h) tr. zákona jako účastník – pomocník podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zákona,

obžalovaný A. K.

pod bodem II. trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. h) tr. zákona jako účastník – pomocník podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zákona,

a o d s u z u j í s e

obžalovaný A. S.

podle § 219 odst. 2 tr. zákona za použití § 29 odst. 2 tr. zákona a § 35 odst. 1 tr. zákona **k výjimečnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvaceti dvou (22) let.**

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zákona se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje **do věznice se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 57 odst. 1, 2 tr. zákona se obžalovanému ukládá trest **vyhoštění na dobu neurčitou.**

obžalovaný G. A.

podle § 219 odst. 2 tr. zákona za použití § 29 odst. 2 tr. zákona a § 35 odst. 1 tr. zákona **k výjimečnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmnácti (18) let.**

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zákona se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje **do věznice se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 57 odst. 1, 2 tr. zákona se obžalovanému ukládá trest **vyhoštění na dobu neurčitou.**

obžalovaný M. A.

pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. b), c) tr. zákona (výrok o vině v rozsudku Městského soudu v Praze z 18. října 2010, sp.zn. 41 T 4/2010) a trestný čin vraždy podle §

219 odst. 1, 2 písm. h) tr. zákona spáchaný ve formě účastenství – pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zákona (výrok o vině v tomto rozsudku),

podle § 219 odst. 2 tr. zákona za použití § 35 odst. 2 tr. zákona **k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání třinácti (13) let a šesti (6) měsíců**, za současného **zrušení výroku o trestu z rozsudku Městského soudu v Praze z 18. října 2010, sp.zn. 41 T 4/2010**, jakož i všech dalších rozhodnutí na zrušený výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zákona se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje **do věznice se zvýšenou ostrahou**.

obžalovaný A. A.

pro trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zákona a trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zákona (výroky o vině v rozsudku Městského soudu v Praze z 18. října 2010, sp.zn. 41 T 4/2010) a trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. h) tr. zákona spáchaný ve formě účastenství – pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zákona (výrok o vině v tomto rozsudku),

podle § 219 odst. 2 tr. zákona za použití § 35 odst. 2 tr. zákona **k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvanácti (12) let**, za současného **zrušení výroku o trestu z rozsudku Městského soudu v Praze z 18. října 2010, sp.zn. 41 T 4/2010**, jakož i všech dalších rozhodnutí na zrušený výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zákona se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje **do věznice se zvýšenou ostrahou**.

obžalovaný A. K.

pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) tr. zákona (výrok o vině v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 z 8. srpna 2008, sp.zn. 8 T 89/2008) a

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. h) tr. zákona spáchaný ve formě účastenství – pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zákona (výrok o vině v tomto rozsudku),

podle § 219 odst. 2 tr. zákona za použití § 35 odst. 2 tr. zákona **k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání třinácti (13) let a šesti (6) měsíců**, za současného **zrušení výroku o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 z 8. srpna 2008, sp.zn. 8 T 89/2008**, jakož i všech dalších rozhodnutí na zrušený výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zákona se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje **do věznice se zvýšenou ostrahou**.

O d ů v o d n ě n í

Na základě provedeného dokazování vzal soud za prokázaný skutkový děj tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku. Pro úplnost lze doplnit, že v době před listopadem 2007 byly vztahy mezi poškozeným A. Ah. a obžalovanými nikoliv takto vyhocené, prokazatelně dobré byly mezi ním a obžalovaným A. A.. V předmětné době ale došlo ke vzniku rozporů, daných tím, že A. Ah. přestal respektovat autority a zvyklosti, které platily v rámci komunity, v níž se pohyboval. Jinými slovy se A. Ah., dosahující nebývale vysokých příjmů neznámého původu a neznámým způsobem, začal cítit tak mocný, že pro něj pravidla zločinecké komunity, v jejímž rámci se pohyboval, neplatí a nemusí je dodržovat. Tento jeho postoj vyústil v odmítnutí povinnosti předat nejvyšší autoritě komunity, tzv. „voru v zakoně“, jímž byl obžalovaný A. S., polovinu svých příjmů. Toto jednání fakticky znamenalo naprosto explicitně projevenou neúctu k „voru v zakoně“ a zvyklostem v komunitě panujícím. Odmítnutí plnění do „obščaku“ znamená, že by komunita, velmi striktně hierarchicky strukturovaná, přišla o zdroj příjmu a při rozšíření tohoto chování by došlo k úplnému rozpadu celé struktury. „Vor v zakoně“ A. S. se proto rozhodl neposlušného člena komunity Ah. donutit k poslušnosti a za tím účelem rozhodl a vydal pokyny tak jak je uvedeno pod bodem I. výroku. Byť v tomto případě došlo k záměně, když v autě Ah. seděl zrovna jeho přítel, poškozený CH. S. G., nebyla tato záměna nijak podstatná, neboť G. je blízkým přítelem Ah.. Poškozený Ah. motiv útoku velmi dobře pochopil (na místo činu okamžitě přispěchal) a bezodkladně předal A. S. požadovaných 500.000,-USD. A. S. se nicméně s takto vynucenou poslušností nespokojil a veden zjevnou snahou exemplárně potrestat „neposlušného člena“, aby bylo zřejmé, kdo je hlavou komunity a že její pravidla je třeba bezpodmínečně dodržovat, rozhodl, že A. Ah. bude zlikvidován a svolal druhou schůzku v hotelu I., tak jak je popsáno v bodě II. výroku. Následně se rozběhl sled událostí ve výroku popsany, který díky nešťastné shodě okolností vyústil v zavraždění poškozeného M. B..

Všichni obžalovaní rozhodně popřeli, že by se dopustili jednání, které je jim kladeno za vinu a ve věci odmítli více vypovídat. Jediný z obžalovaných A. A. se rozhodl vypovídat, ovšem až po provedení veškerého dokazování, přičemž opětovně popřel, jakoukoliv účast na

obžalobou vymezeném jednání. Ke své osobě uvedl, že v Česku žije cca dvacet let, má zde manželku a dcery. Obživou mu je jednak pronájem bytu v Arménii a i obchodní spolupráce se svědkem K.. Z obžalovaných zná jen K. a S., to jsou krajané, křesťané, ti se znají od vidění všichni. S. ovšem poznal až v roce 2008, v roce 2007 se neznali. Obžalovaní bratři A. a svědci Ta. a Tr. jsou muslimové s těmi se nestýká, vůbec je nezná. Na svoji obhajobu uvádí, že má za vyloučené, aby se osoba mimo Arménskou komunitu dostala mezi ně, jsou uzavřená komunita, mluví spolu výhradně Arménsky. Pokud jde o poškozeného A. Ah., tak k tomu jej váže dlouholeté osobní přátelství, které nikdy nebylo přerušeno, je absurdní, aby se podílel na jeho likvidaci. Pokud svědci G. a M. tvrdí opak a pokud jde o vniknutí ozbrojené skupiny do bytu jeho známého R. M., domnívá se, že je vše policejní provokací, vedou záměrem vnést do Arménské komunity spory.

Skutek uvedený ve výroku rozsudku je prokazován zejména výpovědí svědka T. Ta. ve spojení s výpovědí svědků D. I., J. M., V. G., R. M., A. D., CH. S. G., O. L., J. V., J. J., J. Č., A. Ah. a utajených svědků J. J., A. L. a A. D. a dále i ve spojení se spisem zdejšího soudu sp.zn. 4 T 4/2009 a zprávy BIS.

Z výpovědi svědka T. Ta. a kopie jeho diáře, soud zjistil, že se kamarádil s obžalovaným M. A., dříve než byl v roce 2007 osloven v záchytovém zařízení Ministerstva vnitra ve Frýdku-Místku zaměstnanci BIS. BIS měla zájem o informátora z prostředí kde měl svědek kontakty a proto jej přesvědčovala ke spolupráci a svědek po rozmyšlení nabídku přijal. Svědek plnil úkoly, jenž mu zadával pracovník BIS, kterého znal pod jménem „P.“, mimo jiné i shromažďoval a předával informace z prostředí, kde se pohybovali bratři A., Z. (později svědkem poznán jako A. S.) a poškozený Ah.. Proto se svědek přes svého kamaráda M. A. seznámil s jeho straším bratrem G. A., který se pohyboval v bezprostřední blízkosti „vora v zakoně“ Z. (S.). G. A. pak bral svědka Ta. jako svůj osobní doprovod na schůzky svolané právě S. do hotelu I., kde došlo k zadání vydírání a posléze vraždy A. Ah.. Na první schůzce předcházející útoku na Václavském náměstí byl S. doprovázen blíže neztotožněným mužem a G. A. zde byl v doprovodu svědka. Zde S. sdělil G. A., že A. získal v Moskvě černé peníze, konkrétně 1.000.000,-USD, přičemž odmítá polovinu předat S. do „obščaku“. S. přikázal G. A., aby na A. Ah. vytvářel tlak tak, aby Ah. nezbylo, než se v obavách před útokem ze strany G. A. obrátil na S., jakožto nejvyšší autoritu A. nadřízenou, o pomoc. Tak by Ah. byl nucen S. začít opět respektovat, zejména by byl nucen plnit svoji povinnost předat do „obščaku“ polovinu ze svých příjmů. Polovinu z peněz od Ah., tedy 250.000,-USD pak S. přislíbil A. jako odměnu. G. A. úkol přijal. Za několik dní přišel do bydliště Ta. M. A. v doprovodu T. Tr. a M. A. a přinutili jej, aby s nimi společně odjel na Václavské náměstí, kde zastavili poblíž černého Mercedesu, patřícího Ah.. M. rozhodl, že T. Ta., který mluví nejlépe Rusky a Ah. jej nezná, mu půjde k autu vyřídít vzkaz, aby Ah. „nemlátil G. lidi, nebo to G. bude příště řešit už jinak.“ Ta. tedy šel k Mercedesu v doprovodu M. A., zaklepal na okýnko a muži na místě řidiče vzkaz vyřídil, načež se s ním začal muž (CH. S. G.) dohadovat, do hádky se zapojil i A., načež na místo nečekaně přišel T. Tr. a CH. S. G. napadl nožem. Za zhruba dva dny svědka vyzvedl G. A. a vzal jej opět jako svůj doprovod na schůzku se S. v I.. Na schůzce byl S. doprovázen dvěma muži, které svědek do té doby neznal, byli mu představeni jako A., přičemž později tyto svědek s jistotou poznal jako obžalovaného A. A. a A. K.. Na schůzce S. sdělil G. A., že A. již zaplatil a stal se tak zbytečným a je třeba ho zlikvidovat. G. A. odvětil, že provedení likvidace A. zajistí a to za pomoci T. Tr., s čímž S. vyslovil souhlas a určil, že mu při činu budou nápomocni právě dva přítomní A., a to zejména tím, že jej na Ah. navedou. Za účelem spolupráce A. s Tr. předal S. A. nová telefonní čísla na oba A.. S. za likvidaci Ah. pak G. A. přislíbil vyplatit již dříve slíbených 250.000,-USD. Za zhruba dva dny svědka opět vyzvedl M. A. s tím, že jedou pracovat, zavezl ho do bydliště G. A., kde jej

nechal čekat v autě a šel za bratrem. Když se M. od G. po chvíli vrátil, měl u sebe tašku. Nechal svědka přesednout na zadní sedadlo a po chvilce jízdy zastavil na křižovatce, kde na ně podle telefonických pokynů čekal Tr.. M. A. z tašky od bratra předal Tr. pistoli ČZ 75 a 100.000,-Kč s tím, že zbytek mu vysvětlí právě G. a opět Tr. vysadil. V tu dobu už měl Tr. změněnou podobu, byl jinak ostříhán, oholen a obarven, než v době útoku na CH. S. G.. Posléze došlo k vraždě řidiče Sazky M. B. na Vinohradech a „P.“ zadal svědkovi k věci cokoli zjistit. Když se nato sešel Ta. s Tr., sdělil mu tento, že udělal „velkou hloupost“, že omylem místo Ah. zastřelil někoho jiného. K omylu došlo tím, že Tr. dostal od A. informaci kde A. Ah. bydlí a že přijede v daný den vozem Bentley, přičemž jeden A. mu to volal a druhý místo osobně ukázal. Když v určený den Tr. na místě čekal, skutečně přijel vůz Bentley a Tr. muže z něj zastřelil třemi výstřely a přidal i tzv. kontrolní výstřel a až posléze na místě zjistil, že nejde o Ah. a proto odhodil pistoli a utekl, přičemž jej náhodný svědek viděl. Dále Tr. svědkovi vyprávěl, že dokonce byl ze 100.000,-Kč co za vraždu od G. A. dostal nucen vrátit 40.000,-Kč. Svědkovi Tr. ukazoval i SMS zprávu od G. A., který dojel do Slovinska, v níž Tr. slibuje, že až tu věc s Ah. dodělá, zajistí mu úkryt ve Slovinsku. Svědek pak předl informace o pohybu Tr. BIS a tato zajistila v spolupráci s policií jeho zadržení. V trestní věci Tr. svědek Ta. nechtěl osobně vypovídat, aby náhodou nebyla odhalena jeho spolupráce s BIS, čímž by byl ohrožen jak on osobně, tak i BIS by přišla o informátora, a proto po dohodě s „P.“ naučil svoji výpověď kamaráda D. I., kterého „P.“ zkontaktoval s policií a I. tak vlastně za Ta. vypovídal. Výpověď jej Ta. naučil pozměněnou od skutečnosti v tom směru, že vypustil svoji účast na útoku na Václavském náměstí, aby ve věci vůbec nefiguroval. Díky DNA stopám a zaznamenanému telefonickému kontaktu s Tr. byl ovšem Ta. policií vypátrán a rovněž ve věci obviněn. Z počátku vazebně vedeného vydřeování Ta. podle pokynů „P.“ nevypovídal a věřil, že tento brzo zajistí jeho propuštění. Když byl ve vazbě již celý rok, rozhodl se sdělit celou pravdu, neboť se domníval, že byl BIS „obětován“ a tato pro něj již nic neudělá.

Z výpovědi svědka D. I. a záznamu Advokátní kanceláře Felix a spol. z 10. srpna 2009 soud zjistil, že je kamarádem T. Ta. od roku 2006, přičemž tento spolupracoval s jistým „P.“ z BIS. Protože bylo třeba, aby Ta. svědčil na policii, což ovšem současně představovalo riziko, že bude vyražena skutečnost, že pracuje jako agent BIS, byl Ta. požádán, aby výpověď podal na policii namísto něj. „P.“ zajistil kontakt na M. V. od policie, Ta. svědka naučil večer předem výpověď o pobodání muže na Václavském náměstí a zastřelení muže z auta Bentley na Vinohradech, což obě spáchal T. (Tr.), který se mu se vším svěřil. Druhý den podle instrukcí svědek vyhledal policistu V. a podal výpověď, jako by události znal on sám, skutečnost, že fakticky je svědkem Ta., zamlčel. Výpověď je zachycena ve spise zdejšího soudu sp.zn. 4 T 4/2009, detaily si svědek již s ohledem na časový odstup nepamatuje. Na V. od něj dostal jeho telefonní číslo, které, když byl T. ve vazbě, předal A., která T. navštěvovala. Za výpověď vedoucí k dopadení vraha muže z Bentley, byla Sazkou vypsána odměna 500.000,-Kč, o čemž T. Ta. věděl a bylo předem dohodnuto, že odměnu převezme I. a T. jí předá. Jelikož byl Ta. v době vyplacení odměny ve vazbě, předl svědek peníze A. D..

Z výpovědi znalců PhDr. Štěpánky Tůmové a MUDr. Petra Kubeje, soud k osobnosti svědka T. Ta. zjistil, že tento netrpí a netrpěl duševní chorobou ve vlastním smyslu slova, jeho osobnost nicméně je strukturována poruchově (stenická a simplexní). Svědek není osobností podléhavou a zvýšeně sugestibilní. Svědek není závislý na žádné psychoaktivní látce, škodlivé užívání takové látky je možné, avšak není forenzně významné. Pokud jde o věrohodnost svědka je obecně věrohodný, tzn. není u něj přítomna taková psychická porucha jenž by mu bránila správně vnímat prožité, toto si zapamatovat a posléze správně

reprodukovat, netrpí ani bájnou lhavostí. Pokud svědek lže, činí tak na základě vlastního volní rozhodnutí, tedy jako každý psychicky zdravý jedinec. Pokud byl svědek v azylovém zařízení ve Frýdku-Místku při výstupní prohlídce označen psychiatrem za „vulgárního konfabulátora a problémového jedince“, znalci uzavřeli, že jde právě o projev stenické (silové) osobnosti, která silově setrvává na svém názoru, což se projevilo i při jejich vyšetření a například i výslechu svědka před soudem (přes výzvy mluvil stále potichu). Lze uzavřít, že v azylovém zařízení se choval účelově, aby vylepšil svoji pozici (získal zdravotní péči, získal azyl, atd.). Naopak znalci neshledali nic, co by svědčilo pro závěr, že svědek Ta. je specificky nevěrohodný ve vztahu k věci, tedy k obžalovaným. Znalci nebyla pozorována žádná snaha svědka obžalované účelově poškozovat, znalci nezpozorovali žádný, jimi z odborného pohledu rozpoznatelný, negativní postoj vůči obžalovaným (nenávisť, zášť, snahu po odplatě). Svědek byl životními okolnostmi dlouhodobě frustrován (válka, útěk, opakovaná snaha získat azyl), což jednak odpovídá zcela tomu, jak se formovala jeho osobnost, přičemž takovéto traumatizující zážitky mohou vést i k účelovým postojům ve snaze dosáhnout cíle, jak je možno pozorovat na schování svědka v rámci azylového zařízení. Lze uzavřít, že svědek je duševně zdravý, je schopen vědomé lži pokud má k takovému postupu silný motiv (což zcela odpovídá normě – v podstatě téměř každý je schopen lži), přičemž motiv lhát, resp. jednat účelově, mohl svědek mít v azylovém řízení (ve snaze získat azyl), znalci nezmiňují žádné motivy, jenž by odůvodňovaly lhaní v neprospěch obžalovaných. Znalci na výpovědi svědka neshledali, že by nesla znaky výpovědi „podle návodu“ naopak, svědek není povahy podléhavé, jedná podle svého uvážení.

Z výpovědi svědka CH. S. G., pobodaného na Václavském náměstí, soud zjistil, že se dobře zná s A. Ah., v předmětný den měl od něj půjčený jeho mercedes, neboť své auto měl v opravě. Když s přítelkyní usedl po obědě do auta, přistoupil ke dveřím řidiče neznámý muž a druhý nasedl za přítelkyni. Na jeho totožnost se neptali, chtěli, aby šel s nimi, což odmítl, jen vystoupil, přítelkyně odešla a když se s muži dohadoval, byl nečekaně někým zezadu napaden. Útok byl velmi rychlý, že je pobodán pochopil až posléze. Útočnicka, ani muže s nimiž mluvil, není schopen blíže popsat. Co bylo motivem napadení dones neví.

Z výpovědi svědkyně O. L., bývalé přítelkyně svědka G., soud zjistil, že když předmětný den šla s přítelem z oběda a nasedli do auta, jenž měl přítel půjčeno od kamaráda Ah., přistoupil ke dveřím řidiče muž, povytáhl z tašky pistoli a chtěl ať si G. vystoupí, druhý muž si sedl do auta za ní a něco jí přiložil k tělu. Posléze dovolili svědkyni odejít, byla vyděšená, jen z odstupu zaregistrovala, že G. stojí vedle auta mezi dvěma muži a jakoby se strkají. Na místo přijelo auto červené nebo žluté barvy, k němuž útočníci odběhli. Svědkyně se vrátila k příteli, který byl celý od krve, volala o pomoc, přijela záchranka a policie a v ten okamžik přišel i svědek Ah. a ptal se jí co se přihodilo. G. důvod útoku vůbec nechápal, už těm mužům říkal, že neví kdo jsou a co chtějí.

Z výpovědi svědka A. Ah., soud zjistil, že z obžalovaných zná patrně jen S., A. a K., přičemž si již nepamatuje, jaký druh vztahu s nimi měl, jak často se vídali a nevzpomíná si, že by s nimi měl jakýkoliv konflikt či by po něm chtěli nějaké peníze. Svědek neodpověděl na otázku zda má příjmy z nelegální činnosti. Svědek si nepamatuje ani to, jaká vozidla užíval v roce 2007, připustil, že mohl mít zapůjčeno auto zn. Bentley, s nímž jezdil i do svého tehdejšího bydliště na Vinohradech. Dále si svědek vzpomněl, že svůj Mercedes půjčil známému G. a ten u něj byl pobodán, nevzpomíná si, že by v té souvislosti po něm někdo něco požadoval.

Výpověď tohoto svědka byla čtena za podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. řádu, když svědka se nezdařilo předvolat soudu k podání svědecké výpovědi, přes veškerou možnou

snahu v tom směru vyvinutou, od roku 2010 dosud. Svědek si předvolání nepřebírá, pokud se vůbec podaří mu informaci o předvolání k soudu předat (převážen přes jeho právního zástupce dr. Tetzeliho, advokáta), nedostaví se s tím, že se zdržuje v zahraničí. Soud opakovaně nechal Policii ČR svědka předvést a prověřit jeho adresu, přičemž se jej nikdy nepodařilo zastihnout. Je pravdou, že svědek Ah., vyrozuměn cestou dr. Tetzeliho, se zhruba měsíc a půl před hlavním líčením dostavil k soudu a převzal předvolání, nicméně posléze přes dr. Tetzeliho vzkázal, že se omlouvá, ale dlouhodobě opouští Českou republiku a nemůže proto ve věci vypovídat. Tuto informaci na dotaz soudu dr. Tetzeli potvrdil s tím, že ani on sám nemá na svědka přímý funkční kontakt, neví kde se zdržuje. Jinými slovy svědek není ochoten před soudem vypovídat, v době výslechu je zjevně dlouhodobě v zahraničí, kde se patrně zdržuje trvale, když řada svědků potvrdila, že v posledních letech kontakt se svědkem ztratila. Soud nemá, žádnou možnost, jak za této situace zákonným způsobem účast svědka zajistit (předvedení se opakovaně mívá účinkem, zatčení a vazba je u svědka postup samozřejmě vyloučený). Nadto svědek (z dokazování je zřejmé, že jde o osobu s přímou vazbou na organizovaný zločin a zároveň je osobou jenž, měla být fyzicky zlikvidována) má všechny myslitelné důvody se jakékoliv spolupráci s orgány činnými v trestním řízení bránit, což také činí. Za popsané situace je nutno odmítnout jako zcela nedůvodné námitky části obhajoby (A.), že snad podmínky pro čtení výpovědi svědka podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. řádu nebyly dány. Tvrzení, že je zřejmé, že se svědek na území České republiky zdržuje, je čirá spekulace v přímém rozporu s fakty obsaženými ve spise a nadto ani obhajoba v tomto směru, žádný relevantní důkaz nenabízí. Pro úplnost lze podotknout, že je s podivem, že účast svědka Ah. není schopna zajistit právě obhajoba obžalovaného A., když podle tvrzení samotného A. je svědek Ah. jeho blízkým přítelem, přičemž jejich vzájemné vztahy, podle tvrzení obžalovaného, nikdy nebyly nijak přetřhány nebo komplikovány. Pokud by totiž obžalovaný A. vypovídal o vztahu k svědku Ah. pravdivě, jistě by mu nečinilo nejmenší potíže, požádat svého blízkého přítele Ah., aby k soudu přišel a vypověděl, což se ovšem nestalo. Na samotný závěr lze podotknout, že i pokud by se svědka předvolat podařilo, nelze vkládat do jeho výslechu v roce 2013 přehnané naděje, když již v roce 2009 (rok jeho jediné výpovědi ve věci) si svědek nebyl schopen vybavit v podstatě ani jediný relevantní údaj ke své osobě a vztahům k věci v době činu (rok 2007). Zaznamenání hodný je v této souvislosti fakt, že v související věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 4 T 4/2009, obžalovaného Tr. a spol., svědek Ah. odmítl vypovídat v obavách, že by si mohl výpovědi sám přivodit své trestní stíhání, což koresponduje s již vysloveným závěrem, že se svědek na trestné činnosti ruskojazyčných skupin jakýmsi způsobem podílel. Soud podotýká, že tento fakt není pouhou spekulací, když klíčový svědek Ta. uvádí, že celý konflikt v dané věci vznikl díky tomu, že svědek Ah. nezákonně získal 1.000.000,-USD, z nichž nechtěl odvést polovinu obžalovanému S., jakožto „voru v zákoně“ do tzv. „obščaku“.

Z výpovědi svědků J. V., J. J. a J. Č. a utajených svědků J. N. a A. L., očitých náhodných svědků útoku na CH. S. G. na Václavském náměstí, soud zjistil, že je zaujal křik v cizím jazyce jednoho muže na druhého u černého Mercedesu, zaparkovaného na Václavském náměstí. Útočník započal druhého muže opakovaně bodat nožem, zejména do oblasti břicha, poškodil mu tím zimní bundu, létalo z ní peří. V místě se pohybovala žena, která se do potyčky nezapojila, někteří ze svědků si vzpomínají na dalšího muže k dvojici patřící, nicméně tento se nijak výrazně do potyčky nezapojil, někteří svědci si vybavují, že tento muž zpočátku útoku poškozeného držel. Svědci útočníka, poškozeného, obžalované a ani ostatní svědky vůbec neznají.

Z výpovědi utajeného svědka A. D. (její výpověď byla čtena podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. řádu, když je svědkyně pro policejní složky znající její pravou totožnost dlouhodobě

zcela nekontaktní, patrně natrvalo opustila území České republiky), známého T. Tr. a T. Ta., soud zjistil, že T. s T. v den útoku na Václavské náměstí nedaleko místa činu náhodně potkal, T. byl od krve. Řekli mu pouze to, že „došlo k řešení problému na Václavském náměstí“. O podstatě „problému“ mu nic neřekli, až posléze slyšel, neznámo kde, že to byl konflikt s CH. S. G., kterého svědek osobně nezná.

Z výpovědi svědka J. M. a záznamu uskutečněných telefonických hovorů mezi svědkem a obžalovaným A. soud zjistil, že se s obžalovaným zná již asi osm let, jde o dobrého zákazníka jeho autoservisu, A. k němu vozil na opravy luxusní vozy své a svých přátel. Za služby nakonec vždy zaplatil, ale někdy byly s platbami problémy. (*Pozn.: Tento fakt svědek ve své výpovědi před soudem bagatelizoval, v přípravném řízení jej formuloval zcela jasně.*) Pokud jde o A. Ah., toho A. jednou svědkovi představil, svědkovi se Ah. nezdál, choval se arogantně, pohrával si s nožem. Svědek ví, že přátelské vztahy mezi A. a Ah. ochladly, vyžadoval dokonce po kolegovi G. jakési sledování Ah.. Ve voze, jenž A. ke svědkovi přivezl na opravu, byla jednou v kufru zapomenutá pistole.

Z výpovědi svědka V. G. a záznamu uskutečněných telefonických hovorů mezi svědkem a obžalovaným A., soud zjistil, že se svědek s obžalovaným zná, přes svědka M., s nímž kolem roku 2007 spolupracoval, zařizoval převody vozidel, STK apod. A. dříve jezdil do servisu s A. Ah., ale posléze se jejich vztahy zhoršily, A. říkal, že má ze strany Ah. obavy o svůj život. A. v té souvislosti po svědkovi chtěl, aby mu zjistil zda stojí Ah. vůz v jeho bydlišti na Vinohradech. Svědek toto fakticky neprováděl, neživí se tak a nemá v A. důvěru, telefonické odpovědi zachycené v odposleších si povětšinou vymýšlel. Jen jedinkrát, když náhodně potkal kolonu tří Mercedesů s panem Ah., když zrovna jel v bývalém Audi Q7 A., tomuto volal a informoval ho. Luxusní vozy užívané Ah. a A. podle svědka znala celá Praha, proto svědek stáhl okénko, aby lidé od Ah. viděli, že v Audi nesedí A. a tím byl svědek G. ochráněn, před případným útokem (*Pozn.: Tuto informaci obžalovaný A. při výslechu svědka potvrdil.*) Svědek potvrdil, že občas býval A. bez prostředků a chodil si půjčovat, ale vždy vše vrátil.

Z výpovědi svědkyně H. D. a azylového spisu Ministerstva vnitra, sp.zn. OAM-10-53/LE-VL02-2007 (Ta.), soud zjistil, kdy a z jakých důvodů svědek T. Ta. žádal na území České republiky o azyl, kdy území naopak opustil a konečně i to, že svědkovi byla přiznána tzv. „doplňková ochrana“ a to opakovaně, v poslední době prodloužena o dva roky. Totožnost a údaje o rodině uvádí svědek od počátku tytéž, jím poskytnuté informace o situaci v Čečensku a Ingušsku zcela odpovídají zjištěným šetřením v oblasti. V záchyťovém zařízení Ministerstva vnitra ČR ve Frýdku-Místku v roce 2007 svědkyně D. k žádosti dvou příslušníků BIS, těmto poskytla opakovaně kancelář k pohovoru se svědkem Ta., hovorům samotným přítomna nebyla. Spolupráce azylových zařízení s BIS má smluvní podklad, jde o spolupráci jasně vymezenou a BIS tuto využívá, svědkyně zná i jiné případy, kdy BIS žadatele oslovila.

Z výpovědi svědka R. M., původně spoluobžalovaného ve věci, soud zjistil, že z obžalovaných se blíže znal jen se S. a A.. A. byl přímo jeho kamarád, S. znal jako úspěšného a váženého podnikatele, plánoval s ním spolupráci v developerské oblasti, rozhodně se nedomnívá, že by šlo o „vora v zakoně“. V přípravném řízení svědek uvedl, že S. má přezdívku „Z.“, na což si v řízení před soudem nevzpomněl. Svědek sám se snažil v ČR podnikat, před zadržením „budoval diskotéku“. Pokud jde o Ah., tento byl nejdříve v komunitě Arménů bezproblémový a oblíbený, od určité doby se začal krajanů stranit, stal se z něj „tvrdý chlap“, chtěl se zařídit pro sebe a choval se jak mafián, s čímž komunita nesouhlasila. Konkrétně Ah. začal jezdit s ochrankou třemi auty, vyvolával rozbroje. Svědek

se domnívá, že se Ah. spojil s nějakou českou partou, koupil si na leasing Bentley a svědek se domnívá, že ona „parta“ nějakým způsobem byla propojena s policií. Pokud svědek s obžalovaným A. a dalšími hledali Ah. v roce 2008 v noci v Praze a do jeho bytu vnikli ozbrojení muži a hledali ho, což mu volala přítelkyně, nehlásil to na policii, protože se domníval, že jde o provokaci ze strany policie a s ní spolupracujícího Ah.. Autenticitu odposlouchávaných telefonních rozhovorů s družkou Š. svědek potvrdil.

Z výpovědi svědkyně L. Š., družky svědka M., soud zjistil, že se její druh kamarádil s A. i Ah.. Svědkyně popsala kterak v roce 2008 vnikli do bytu kde spala s dětmi tři maskovaní ozbrojení muži. Svědkyně ihned volala manželovi a ten ji uklidnil, že se o nic nejedná a proto ani věc nehlásila policii. Podezření na A. Ah. svědkyně nezmínila, neřešila ani posléze kdo by to mohl být, nikoho z maskovaných mužů nepoznala.

Z výpovědi svědkyně R. A., manželky obžalovaného A., soud zjistil, že její manžel se kamarádil hlavně s R. M. a A. Ah., který je často navštěvoval. Od roku 2008 vztahy s Ah. ustaly, svědkyně se domnívá, že měl přítelkyni a tak měl méně času. L. Š. svědkyni vyprávěla, že k ní vtrhli v noci ozbrojení muži s pistolí, podrobně nic nepopisovala, manžel svědkyně říkal, že jde o policejní provokaci, Š. v té souvislosti zmínila i Ah.. Svědkyně podrobně popsala domovní prohlídku a související zadržení manžela policií, kdy se s ní snažil navázat přátelský vztah jeden z maskovaných policistů, jenž jí na sebe nechal telefonní číslo a představil se jako „M.“. Kontaktoval jí i den po prohlídce co viděla svědkyně, později už ne. Svědkyně předal číslo se stížností na chování policisty na policii, přičemž o výsledku šetření jí nikdy nikdo nevyrozuměl. Sestru svědkyně poté navštívil pro ni neznámý muž, věděl řadu detailů z jejího života, snažil se jí vydírat a svědkyně má zato, že podle popisu, by se mohlo jednat o tutéž osobu, jako byla u ní při prohlídce, tedy „M.“.

Ze spisu GIBS, sp.zn IN-K-187/2010, soud zjistil, že na podnět R. A. inspekce zahájila šetření, přičemž bylo zjištěno, že na zásahu v bytě svědkyně A. byl přítomen policista Michal Kmoch, jenž užíval služební telefonní číslo, jenž stěžovatelka založila. Zásahující policista potvrdil, že číslo stěžovatelce na papírek napsal, šlo o snahu navázat s ní, jakožto svědkyni z bytu, kde byla zajištěna stělná zbraň s tlumičem, kontakt a pokusit se o věci více zjistit, což se díky odmítavému postoji stěžovatelky nezdařilo. Žádné pochybení policisty nebylo inspekcí zjištěno, věc byla založena bez dalšího a o tomto postupu byla stěžovatelka R. A. písemně vyrozuměna (svědkyni vlastnoručně podepsaná doručka je založena ve spise). Ze spisu GIBS je dále zřejmé, že údajného vyděrače popisuje sestra stěžovatelky K. D. odlišně od zachyceného popisu policisty Kocha, ale i odlišně, než jej popisuje stěžovatelka a její sousedka, tedy jde zjevně o jinou osobu.

Z výpovědi svědkyně A. D., bývalé družky, resp. bývalé manželky, svědka Ta., soud zjistil detaily o jejím soužití se svědkem Ta., včetně okolnosti, že v bytě našla v podlaze vstřel, o němž jí Ta. sdělil, že jej udělal Tr.. Svědkyně dále potvrdila, že krom brigád na stavbách měl Ta. příjem od „P.“, o němž až později zjistila, že je z BIS. S „P.“ vešla svědkyně v kontakt až poté, co byl Ta. zadržen, obrátila se na něj s žádostí o pomoc, vzkazoval po ní Ta., ať mlčí, že mu pomůže. Ta. se kamarádil z obžalovaných s M. A., jednou viděla Tr.. Svědkyně potvrdila, že v den zatčení Tr. s ním byli na diskotéce (tzv. „Ruský večer“) a že T. Ta. někomu pořád odbíhal telefonovat, přesvědčoval ji, že musí ještě chvíli zůstat a nakonec po svědkyni požadoval peníze na taxík pro Tr.. Až po zadržení Tr. svědkyni Ta. sdělil, že Tr. zabil toho člověka na Vinohradech a že šlo o omyl, když cílem byl nějaký Armén. O bratrovi M. G. od Ta. jen slyšela, že pod sebou má celé Česko a že je ve Slovinsku, viděla jednou M. A., jednou jí Ta. na ulici ukazoval muže s tím, že je „vor v zakoně“. Pokud jde o útok na

Václavském náměstí, potvrdila svědkyně, že ten den Ta. přišel domů pořezaný na rukou a chtěl, oproti zvyklosti, sledovat české zprávy. D. I. je kamarád Ta., jednou u nich přespal, Ta. nechtěl, aby věděla o čem si s ním povídal. Až po zadržení svědkyni Ta. vysvětlil, že I. vypovídal policii za něj a že jí I. předá 500.000,-Kč. Peníze převzal D. I. od policisty V. a pak je předl svědkyni, tedy o legálnosti jejich vyplacení neměla nejmenší pochyby. Část peněz, konkrétně 390.000,-Kč, svědkyně postupně vyložila na svůj účet, jak doložila předložením potvrzení banky.

Výpověď svědkyně D. byla čtena podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. řádu, když soudu se během cca čtvrt roku nezdařilo, byť vyvinul veškerou představitelnou aktivitu, předvolat svědkyni, resp. vůbec zjistit její aktuální pobyt. Soud opakovaně nechal Policii ČR prověřit veškeré známé adresy svědkyně, snažil se jí opakovaně zastihnout na známých telefonních číslech, vše zcela bezvýsledně. Ze spisu je zřejmé, že svědkyni v minulosti byla poskytnuta dočasná ochrana, avšak ani předvolání přes speciální složky policie v tomto směru nebylo úspěšné. Svědkyně v předchozím řízení projevila svoji vůli opustit Českou republiku, z výpovědi svědka Ta. soud zjistil, že na svědkyni nemá žádný kontakt, již se rozvedli. Lze důvodně předpokládat, že svědkyně po poskytnutí krátkodobé ochrany opustila území České republiky a je neznámo kde v zahraničí.

Z výpovědi svědka T. Tr., pravomocně odsouzeného pro vraždu M. B. a pokusu o vraždu CH. S. G., a listin tímto svědkem do spisu založených, soud zjistil, že odmítá jakýkoliv podíl na trestné činnosti, z níž byl uznán vinným (viz spis zdejšího soudu sp.zn. 4 T 4/2009), domnívá se, že jeho lidská práva jsou opakovaně pošlapávána, konkrétně v této věci je psychickým nátlakem spočívajícím zejména v postupu Ministerstva spravedlnosti, jenž jej odmítá předat k výkonu trestu na Ukrajinu, nucen vypovídat proti obžalovanému S.. Svědek setrval na své obhajobě podrobně rozvedené ve spise zdejšího soudu sp.zn. 4 T 4/2009, že zosnovatelem vražd je svědek Ta., jenž je vůdcem zločinecké bandy. Svědek, který má dle svých slov vysokoškolské vzdělání v celé řadě oborů, přijel do České republiky jako novinář agentury Turan, zkoumat podsvětí a proto se svědkem Ta. setkal. Obžalované S. a bratry A. považuje za zcela nevinné, jde o velmi vážené podnikatele a úspěšné osoby, resp. vysokoškolského studenta, jsou oběti komplotu Ta.. Ostatní obžalované vůbec nezná. K osobě T. Ta. svědek uvádí, že jde o smyšlenou identitu, taková osoba vůbec není v záznamech Ruské federace. Útok na G. spáchal dle svědka Tr. právě Ta. se svou bandou a šlo o loupež, neboť G. měl u sebe hodně peněz.

Z výpovědi svědka Michala V., v přípravném řízení ve věci činného policisty, soud zjistil, že po vraždě M. B. byla ve věci policie kontaktována BIS, která sdělila, že útok na poškozeného G. a B. poslu souvisí a k tomuto mají svědka a dohodli zkontaktování se svědkem D. I. Skutečnost, že svědek ve skutečnosti není svědkem, ale vypovídá za skutečného svědka Ta., agenta BIS, jehož existenci se před policií snažila BIS po dohodě s Ta. utajit, vyšla najevo až zhruba za rok (prosinec 2008), když byl svědek Ta. ve vazbě a sám žádal svědka V. o výslech, na kterém tuto okolnost sdělil. D. I. a BIS rovněž předali v prosinci 2007 informace k pohybu a bydlišti svědka Tr., který byl na jejich základě zadržen a posléze odsouzen jako přímý pachatel obou útoků. Poté co T. Ta. vyjevil svoji skutečnou roli v případě, podrobně celé pozadí popsal. Po výpovědi Ta. svědek přišel do kontaktu s jeho tehdejší přítelkyní D., neboť jí byla zajišťována krátkodobá ochrana, když jí s ohledem na výpověď Ta. hrozilo nebezpečí, bylo koordinováno její opuštění České republiky. Svědek potvrdil i informaci, že odměnu 500.000,-Kč, vypsanou Sazkou za informace směřující k dopadení vraha M. B., od Sazky policie převzala a zajistila jejich předání svědku I., který se v tu dobu jevil jako klíčový svědek, až následně se svědek dozvěděl, že I. posléze částku předal D.. Pokud jde o zadržení A. A. a související domovní prohlídku provedenou za

přítomnosti R. A., tomuto úkonu svědek přítomen vůbec nebyl, svědkyni A. netelefonoval, osobně s ní ani s její sestrou nikdy nepřišel do kontaktu. Svědek dále uvedl, že telefonní odposlechy se vyhodnocují zpětně s poměrně značným časovým odstupem. Svědek vyloučil, že by v noci vnikl maskován do bytu R. M., stejně tak jako vyloučil, že by Ah. byl agentem policie, naopak jde o osobu o níž se policie zajímá, v souvislosti se zločinným společením.

Výpověď svědka V. byla čtena podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. řádu. V první fázi celkem čtrnáctidenního hlavního líčení totiž vyšlo najevo, že svědek je patrně dlouhodobě v zahraničí. Za této situace soud požádal několik složek Policie o okamžité šetření k pobytu a osobě svědka. Šetřením policie z míst, na nichž je známo, že se svědek v ČR zdržoval a místa bydliště uvedeného v evidenci obyvatel, byl zjištěno, že se na těchto svědek dlouhodobě nezdržuje, na svědka známé telefonní kontakty jsou nefunkční, aktuální pobyt v těchto místech není v sousedství znám. Šetřením v rámci ÚOOZ Policie ČR bylo zjištěno, že svědek V. u policie již nepracuje, kdy za využití osobních kontaktů z doby jeho působení bylo operativně zjištěno, že je již čtyři měsíce v zahraničí, pohybuje se (není známá stálá adresa) jak na území RSFR tak Kazachstánu a nemá v plánu se na území České republiky v dohledné době vracet. Uvedený svědek se tedy podle veškerého reálně proveditelného šetření nezdržuje na území republiky, není v zahraničí jakkoliv kontaktní, neplánuje podle posledních zpráv návrat, tedy jde o naprosto nedostupného svědka. Námitky části obhajoby, že šetření soudu bylo nezvykle krátké a tudíž nedostatečné je, dle názoru soudu, třeba odmítnout, neboť kvalitu a rozsah provedených šetření nelze v žádném případě odvozovat od délky pátrání. Podstatné je, že byly provedeny veškeré reálně proveditelné úkony směřující k zajištění účasti svědka a zjištění informací o jeho aktuálním pobytu. Obhajoba nadto ani neuvádí, jaké další šetření měl soud provést. Pro úplnost pak lze dodat, že svědek V. je pro zjištění skutkového stavu svědek zcela nepodstatný, neboť jde o policistu vyšetřujícího danou věc, tedy o věci sám žádné originální informace nemá. Důvodem proč byl soudem v předchozím složení senátu proveden jeho výslech byly námitky obhajoby, že tento policista nezákonně zasahoval do vyšetřování, zejména činil nátlak na svědkyni A.. Toto svědek popřel. Soud nově připojil spis GIBS a doplnil jím dokazování a což s jistotou prokázalo, že svědkyni A. oslovil zcela jiný policista než svědek a nadto při tom nepřekročil zákon. Rovněž navázání kontaktů policie s BIS a okolnosti výslechu svědka I. plynou z celé řady jiných důkazů. Výslech svědka V. tak soud v nynější situaci provedl jen pro úplnost, když byl tento důkaz proveden v předchozím složení senátu, jelikož podle § 219 odst. 3 tr. řádu „provádí řízení znovu“. Pokud by podmínky pro čtení výpovědi podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. řádu splněny nebyly, soud by velmi vážně uvažoval, že by návrh na provedení tohoto důkazu zamítnul pro nadbytečnost, neboť je zřejmé, že není schopen nijak významně přispět k objasnění skutkového stavu, zejména nepřináší vůbec žádnou novou informaci. Tento závěr pak plně odpovídá základním zásadám vedení trestního řízení, zejména § 2 odst. 4 tr. řádu (trestní věci musí soud projednávat urychleně a bez zbytečných průtahů), když několikaměsíční pátrání po svědkovi v zahraničí či vyčkávání zda se nakonec do ČR nevrátí, by jistě bylo bezdůvodným průtahem, když je evidentní, že skutkový stav lze bez důvodných pochybností zjistit (jak požaduje § 2 odst. 5 tr. řádu) i bez tohoto důkazu. O zcela neúčelně vynaložených nákladech na odročení řízení nemluvě.

Z výpovědi svědka I. Y., známého obžalovaného K., soud zjistil, že z obžalovaných zná právě jen K.. V září 2008 se vyhrotil problém svědka s dluhem, který tento již považoval za uhrazený. Byla dohodnuta schůzka s údajným věřitelem, jakýmsi Ukrajincem I. P., neznámého pobytu, kdy již při sjednávání předával tento telefon druhé osobě, jenž mu vyhrožovala. Svědek měl strach a proto si vzal na schůzku jako doprovod známého K.. Na schůzku přišel I. se svědkem Ta. a dalším Čečencem, na schůzce se Ta. s K. seznámili, svědek

měl dojem, že se dříve neznali. Ta. byl na schůzce aktivní vyhrožoval svědkovi smrtí, křičel a pak odešel.

Z výpovědi svědků D. Š. a J. D., soud zjistil, že byli ve věznici Ruzyně se svědkem Ta. na zvláštním uzavřeném oddělení, neboť rovněž byli pod zvláštní ochranou před jinými odsouzenými, svědek D. byl dlouholetý informátor policie. Ta. se jim měl vychloubat, že je zavřený jen na tři roky, protože je chytrý a všechno hodil na G. a M., že se domluvil s ÚOOZ a že si tak zařídil krátký trest namísto původního desetiletého. Ta. měl dále říkat, že jeho jméno je smyšlené a že v Rusku se podílel na vraždě soudce, že ho oloupili a umlátili tyčí a proto musel utéct. Ta. měl svědkům říkat, že poslal vraha k vozu Bentley a celé to pozoroval, jak ten vrah střílí do auta a že útok na Václaváku byla jeho „sólo akce“, že tak chtěl získat peníze. Svědek D. psal dr. D., tato nereagovala a pak zavolali dr. K., ten je kontaktoval a zmiňoval, co by bylo dobré kdyby o Ta. vypověděli, nabídl jim zadarmo zastupování ve věci podmíněného propuštění, obstarával jim i jiné věci. Svědek Š. pak prohlásil za pravdivou i svoji výpověď, jenž učinil v trestní věci (dosud pravomocně nerozhodnuté) dr. K., kde zmiňuje, že byl dr. K. uplácen. Před zdejším soudem v novém složení senátu svědek odepřel vypovídat s odkazem na riziko vlastního trestního stíhání, což soud s ohledem na zcela rozdílné výpovědi svědka Š. k téže věci v různých řízeních, shledal soud jako důvod relevantní. Svědek D. popisuje Ta. jako osobu záměrně a jen pro své pobavení škodící okolí.

Výpovědi těchto dvou svědků má soud za zcela evidentně účelové a při zjištění skutkového stavu z nich nevycházel. Jednak je evidentní, že svědci nemluví pravdu ze samotného obsahu jejich výpovědi. Pokud oba zmiňují, že Ta. je smyšlená identita a že v Rusku spáchal vraždu soudce, jde zjevně o nepravdivé informace, když Ministerstvo vnitra Ingušské republiky totožnost T. Ta. jakožto existující osoby potvrdilo a potvrdilo i celou řadu doplňujících informací, které Ta. uvádí o své rodině a životních osudech, tedy identita svědka je postavena zcela najisto. Dále je potvrzeno, že svědek Ta. je v Rusku osobou netrestanou, je potvrzeno, že se pohyboval v Ingušsku a tedy je vyloučeno, že by byl pachatelem blíže neurčené vraždy soudce v Rusku. Dále je z provedeného dokazování a zejména ze souvisejících a již pravomocně skončených trestních řízení (Tr., M. A. ve vztahu k Václavskému náměstí), že útok na Václavském náměstí nebyl samostatnou akcí Ta., tento prokazatelně nebyl vůdčí osobou při útoku. Stejně tak informace o vraždě na Vinohradech za přítomnosti Ta. jsou nelogické a odporují skutečnosti, když na místě činu se v žádném případě nestřílelo do auta, ale na osobu vedle auta stojící. Nelze přehlédnout, že obdobné informace o svědkovi Ta. dlouhodobě tvrdí i svědek Tr. (pravomocně v souvisejícím řízení odsouzený za dvojnásobnou vraždu). Že by takovéto zjevné nepravdy a to nepravdy silně poškozující jeho osobu, svědkům vyprávěl svědek Ta., má soud za zcela vyloučené, když by se tak vystavoval nesmyslně velkému riziku, jemuž se naopak sám snaží v rámci programu na utajení svědků čelit. Ať už tedy tyto informace předal svědkům Š. a D. kdokoliv, nebyl to svědek Ta. a jejich výpověď ve vztahu k němu tak je nutné vyhodnotit jako zcela účelovou. Nepravda a snaha očernit svědka Ta. za každou cenu je zřejmá i z popisu osobnosti Ta. svědkem D., který je v příkrém rozporu se závěry znalců, jenž svědka opakovaně zkoumali a jistě by odhalili, pokud by svědek měl až patologickou zálibu v konání zla a bezdůvodném poškozování okolí. Účelovost je pak zřejmá i ze snahy svědků (dlouhodobě známých soudu jako informátorů policie, snažící se předáváním informací dosáhnout pro sebe výhody) dosáhnout výhody pro sebe, zajistit si zdarma zastupování známým a úspěšným obhájcem dr. K., nemluvě o dalších jimi zmiňovaných plněních. Je tedy zřejmá motivace svědků vypovídat účelově tak, aby byli pro obhajobu v této věci zajímaví a sami tak získali prospěch, což je u obou svědků dlouhodobě naučený vzorec chování. Soud na tomto místě pro pořádek poznamenává, že tyto jeho závěry nijak nepředjímají případné ovlivňování svědků ze strany dr. K. (trestní řízení o tom stále běží), neboť mu to jednak absolutně nepřísluší a jednak k tomu ani žádné

relevantní informace nemá, je toliko zřejmé, že se svědci D. a zejména Š. snažili obhajobě v této věci vlichotit, ať už informace o dané věci načerpali kdekoliv.

Z výpovědi svědka O. K., dalšího spoluvězně svědka Ta., soud zjistil, že s Ta. byl v kontaktu velmi krátkou dobu, tento nebyl v dobrém psychickém stavu, cítil se policií obětovaný, neboť policii podle svých slov v kauze Tr. velmi pomohl a přesto ho obvinili. Ta. popíral, že by se při útoku na Václavském náměstí aktivně zapojil, byl tam kvůli svému postavení informátora. Ta. zmiňoval vyšetřovatele V., což svědka zaujalo, neboť dělal i věc jeho známého J., jemuž o tom vyprávěl a tohoto J. zastupuje dr. K. a tak došlo k jejich zkontaktování.

Z výpovědi svědka F. K., kamaráda obžalovaného A., soud zjistil, že se s obžalovaným A. zná od roku 2000, od roku 2002 mu obžalovaný pomáhá v podnikání. Svědek pracuje pro firmu Markot Limited, registrovanou na Britských panenských ostrovech, přičemž se zabývá prodejem technologických celků (spalovny odpadů) do zemí bývalého Sovětského svazu, kde mu obžalovaný zprostředkovává kontakty, za což je honoruje v průměru 15.000,-Kč měsíčně. Svědek se zná s celou rodinou obžalovaného, navštěvují se. A. Ah. svědek nezná vůbec. Svědek má zato, že obžalovaný A. se v mafiánském prostředí nepohybuje, naopak když se svědek stal obětí napadání ze strany pana S., ihned mu poradil, ať se obrátí na policii. Skutečnost, že byl svědek napaden doložil rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1, sp.zn. 1 T 2/2012, jenž byl jako listina k důkazu proveden. K důkazu byly provedeny i listiny dokazující existenci firmy Markot Limited. Z výpisu z katastru nemovitostí Arménie a nájemní smlouvy z 20. října 2004 soud zjistil, že obžalovaný A. je vlastníkem nemovitosti v Arménii, z jejíhož pronájmu mu plynou příjmy.

Z příkazu k domovní prohlídce Obvodního soudu pro Prahu 1 z 23. března 2009, sp.zn. 43Nt 2510/2009, souvisejících protokolů o provedení domovních prohlídek z 23. a 24. března 2009 (včetně fotodokumentace), příkazu k provedení prohlídky jiných prostor a pozemků z 24. března 2009, souvisejícího protokolu o provedení prohlídky jiných prostor z 24. března 2009 a protokolu o vydání věci z 23. března 2009 soud zjistil, jaké movitosti byly zajištěny, resp. vydány, kterým z obžalovaných (zejména mobilní telefony).

Z odborného vyjádření Kriminalistického ústavu Praha z 1. července 2008, ze 27. ledna 2010 a z 19. prosince 2009 (včetně příloh) soud zjistil, jaká čísla, pod jakými jmény a jaké SMS zprávy, měli obžalovaní v telefonech uloženy.

Z protokolu o ohledání místa činu z 5. března 2009 a odborného vyjádření Kriminalistického ústavu Praha z 16. března 2009 soud zjistil, že v bytě obývaném svědky T. a D., byl nalezen prostřelený koberec a podlaha a pod podlahou pak střela ráže 7,62x25 T., jenž mohla poškození podlahy způsobit a jenž byla vystřelena z rážově příslušné hlavně.

Z dopisů svědků Š. a D. soud zjistil, že prvotně oslovili 3. května 2010 JUDr. D., posléze pak JUDr. K., kteří sdělují, že jsou s T. (nikoliv s T.) Ta. na speciálním oddělení a tento jim měl sdělit, že si vymyslel na G. A. trestnou činnost, aby se sám vyvinil, kteréžto tvrzení jsou ochotni po osobní návštěvě advokáta „precizovat“.

Ze sdělení Policejního prezidia – Interpol z 8. července 2010, sdělení Federální migrační služby Ruské federace z 17. listopadu 2011, sdělení Ministerstva Justice Ruské federace z 9. prosince 2011 a sdělení Ministerstva vnitra Ruské federace – Ingušské republiky z 18. ledna 2012, soud zjistil, že svědek T. Ta. je evidován jakožto občan Ruské federace

v Ingušské republice, nikdy nebyl na území Ruské federace stíhán pro trestnou činnost. Dva bratři svědka byli zabiti bezpečnostními orgány Ingušské republiky, protože byli členy nezákonných ozbrojených uskupení a poté svědek opustil území Ingušské republiky.

Ze sdělení Ministerstva vnitra z 11. června 2010 a související kopie spisu GIPS soud zjistil, okolnosti prověřování činnosti policie v této věci na základě podání JUDr. K., zejména obsah tvrzení svědků Š. a D.. Žádné pochybení policie zjištěno nebylo.

Z oznámení Policie ČR z 2. srpna 2010 a související kopie policejního spisu, č.j. UOOZ-44/TČ-2010-200405, soud zjistil okolnosti zahájení dosud neukončeného trestního řízení s JUDr. J. K., opět zejména obsah výpovědí svědků Š. a D..

Ze sdělení Impexcar z 19. července 2010 soud zjistil, okolnosti nákupu vozu Mercedes obžalovaným S..

Ze sdělení Policie ČR z 18. února 2013 soud zjistil, že podle ruskojazyčných internetových stránek věnujících se organizovanému zločinu byl G. A. v květnu 2011 korunován na „vora v zakoně“ jako „G. Š.“.

Z opisů rejstříku trestů na svědka A. Ah. z 12. února 2013 soud zjistil, že tento má dva záznamy v rejstříku trestů, avšak v současné době se na něj hledí jako by soudně trestán nebyl.

Z opisů rejstříku trestů na svědka T. T. z 12. února 2013 soud zjistil, že krom odsouzení za podíl na útoku na Václavském náměstí vůči CH. S. G., byl tento odsouzen dvakrát a to pro maření výkonu úředního rozhodnutí a řízení bez řidičského oprávnění.

Z opisů rejstříku trestů na svědka D. I. soud zjistil, že tento nebyl soudně trestán.

Ze spisu zdejšího soudu, sp.zn. 4T 4/2009, soud zjistil, že za podíl na útoku na CH. S. G. byl odsouzen svědek T. Ta. a M. A., oba pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. b), c) tr. zákona a svědek T. Tr. pak za tento útok a útok na poškozeného M. B. pro trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. c), h) tr. zákona.

Z příkazů k vydání informací o uskutečněném telekomunikačním provozu a souvisejících poskytnutých údajů, příkazů k odposlechům a souvisejících protokolů o záznamech a záznamů samotných soud zjistil, která telefonní čísla byla kdy ve vzájemném kontaktu a u odposlechů pak i obsah hovorů.

Z přílohy „CH“ soud zjistil, že v rámci mezinárodní spolupráce ve věcech trestních bylo od Švýcarských orgánů činných v trestním řízení zjištěno, že E. Z. K., nar. xxx, známý pod přezdívkou „Z.“, byl zadržen na území Švýcarska v roce 2008, kde vystupoval pod smyšlenou identitou. Zadržený sám připustil, že je od roku 2001 „vorem v zakoně“. V telefonu zadrženého, byly uloženy kontakty na česká mobilní telefonní čísla užívané obžalovaným S. (uložen jako Z.), G. A. (uložen jako G.), M. A.a (uložen jako M.), svědka T. Ta. (uložen jako T.).

Ze záznamu z kamerového systému z Václavského náměstí soud z 13. listopadu 2007 zjistil, situaci v bezprostřední blízkosti místa činu (k potyčce samotné došlo mimo záběr kamer).

Z přílohy označené „BIS“ vedena v režimu „Důvěrné“ a přílohy „PČR“ vedena v režimu „Vyhrazené“, soud zjistil jednak okolnosti spolupráce s svědkem T. Ta. s BIS a dále pak dílčí výsledky šetření policie k osobám obžalovaných.

Z nedatované fotodokumentace založené obžalovaným A., soud zjistil krom podoby svědka Ah. i to, že byl, neznámo v jaké době, se obžalovaným A. v zjevně přátelských vztazích. Dále byla k důkazu provedena fotodokumentace vozidel Bentley Continental a to jak ve verzi dvoudveřové (toto provedení měl užívat svědek Ah.) a čtyřdveřovém (toto provedení používala společnost Sazka).

Z opatření Policie ČR z 20. června 2011 (založené JUDr. D.), soud zjistil, že je vedeno trestní řízení v nesouvisející věci proti V. P., alias O. K., řečenému „V. S.“. Důkaz proveden k návrhu obhajoby toliko proto, že přízvisko „sidoj“ (česky šedý), se vyskytlo ve zjištěních policie ve vztahu k obžalovanému G. A., jakožto „vor v zakoně G. Š.“, resp. jej zmiňuje i svědek Ta..

Po takto provedeném dokazování má soud za prokázané, že všech pět obžalovaných naplnilo všechny znaky trestného činu podle § 3 tr. zákona, když svým jednáním popsáním pod bodem I. výroku obžalování A. S. a G. A. naplnili svým společným jednáním znak formální v podobě skutkové podstaty trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zákona jako účastníci – organizátoři podle § 10 odst. 1 písm. a) tr. zákona, neboť A. S. zosnoval a G. A. řídil trestný čin donutit jiného násilím, aby něco konal a trpěl. Oběma obžalovaným bylo zcela zřejmé, že autoritu obžalovaného S. jakožto „vora v zakoně“ není ochoten poškozený Ah. dobrovolně respektovat, nehodlá se podřídit jeho pravomoci, zejména se nehodlá dělit o své finanční příjmy tak, jak mu zvykové právo ruskojazyčných zločineckých struktur velí (přispívat polovinou zisku do tzv. „obščaku“) a právě proto na pokyn obžalovaného So. měl jeho přímý podřízený G. A., za pomoci svých lidí, vyvinout na poškozeného Ah. takový tlak, aby se cítil ohrožen, tedy v situaci kdy mu nezbude nic jiného, než se obrátit na nejvyšší autoritu, tj. „vora v zakoně“ S. s žádostí o pomoc a ochranu před G. A., čímž by byl zároveň donucen k bezpodmínečnému respektování a podřízenosti A. S.. G. A. pak vydal pokyn svému bratru M. A., aby samotné zastrašení Ah. provedl a tento tak učinil za pomoci T. Tr., M. A. a T. Ta. dne 13. listopadu 2007 na Václavském náměstí, kdy však došlo k záměně poškozeného Ah. s poškozeným CH. S. G., který měl Ah. auto jen půjčeno. Výhrušný vzkaz od G. A. tak byl vyřízen G. a tento byl posléze i nečekaně napaden nožem ze strany T. Tr.. Za toto jednání byli M. A., Ta. a A. odsouzeni pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. b), c) tr. zákona a Tr. pro pokus vraždy podle § 8 odst. 1 tr. zákona k § 219 odst. 1 tr. zákona. U obžalovaných G. A. a A. S. soud jednání kvalifikoval toliko jako organizátorství trestného činu vydírání podle § 10 odst. 1 písm. a) tr. zákona k § 235 odst. 1 tr. zákona, když z provedeného dokazování je možno uzavřít toliko to, že A. S. rozhodl, že Ah. je třeba G. A. zastrašit, s čímž G. A. souhlasil a pověřil samotnou realizací bratra. Obžalovanému S. tak lze jistě přičítat k tíži, že vymyslel (tj. zosnoval) plán, aby byl poškozený Ah. minimálně pohružkou násilí zastrašen tak, aby respektoval jeho vůli a plnil své povinnosti (něco konal a trpěl), přičemž G. A. vydal pokyny k samotnému provedení takového jednání, tedy toto jednání řídil. Nebylo ovšem prokázáno, že obžalování S. a G. A. vydali konkrétní pokyny o počtu útočníků a o užití zbraně. Při rozhodnutí a samotném zadání obžalovaným S. nic takového nepadlo. Je samozřejmě možné, že podrobnější pokyny zazněly při jednání mezi G. A. a jeho bratrem M., ovšem tato okolnost není nijak důkazně podchycena. Byť je tedy nepochybné, že čin byl spáchán s nejméně dvěma osobami (ve skutečnosti dokonce čtyřmi) a byl spáchán se zbraní (tato byla poškozenému G. ukázána k zdůraznění vážnosti vyhrůžky),

není bez důvodných pochybností prokázáno, že o právě k takovému způsobu provedení činu byly pokyny obžalovanými vydány. Prokázáno je vydání pokynů obecných, kdy mohla být výhrůžka realizována např. jen dvěma osobami a to bez použití zbraně a tedy kvalifikace jednání organizátorů i podle § 235 odst. 2 není na místě. Vůbec není na místě kvalifikovat jednání obžalovaných v dané věci jako organizování trestného činu vraždy, neboť k tomuto jejich pokyny prokazatelně nesměřovaly, naopak fyzická likvidace A. Ah. by v daném momentu byla nelogická a ohrožovala finanční zájmy obžalovaných, neboť důvodem zastrašení poškozeného bylo, mimo jiné, i plnění poškozeného do tzv. „obščaku“. Pokud při realizaci pokynů obžalovaných pak došlo k pobodání poškozeného ze strany odsouzeného Tr., je z dokazování a konec konců i z rozhodnutí v pravomocně skončené věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 4 T 4/2009, zřejmé, že šlo o zjevně zkratkovité jednání Tr. dané okolnostmi na místě činu, s nímž nepočítal nikdo ze zbývajících realizátorů jednání (exces), tím méně hlavní zadavatelé, jenž na místě nebyli vůbec přítomni. Ze všeho shora uvedeného je tak zřejmé, že cílem jednání obžalovaných S. a G. A. bylo dosáhnout zastrašení poškozeného Ah. a podrobit ho vlastní vůli, tedy jednali nepochybně v úmyslu přímém.

Jednáním popsáním pod bodem II. výroku pak všech pět obžalovaných naplnilo skutkovou podstatu trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. h) tr. zákona a to obžalovaní A. S. a G. A. jako účastníci – organizátoři podle § 10 odst. 1 písm. a) tr. zákona, neboť A. S. zosnoval a G. A. řídil trestný čin úmyslně jiného usmrtit, v úmyslu získat majetkový prospěch a obžalovaní M. A., A. A. a A. K. jako účastníci – pomocníci podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zákona, neboť M. A. poskytl jinému pomoc opatřením prostředků ke spáchání trestného činu úmyslně jiného usmrtit, v úmyslu získat majetkový prospěch a A. A. a A. K. poskytli jinému pomoc radou ke spáchání trestného činu úmyslně jiného usmrtit, v úmyslu získat majetkový prospěch. Všichni obžalovaní se, byť každý různou měrou, podíleli zcela vědomě a cíleně na fyzické likvidaci poškozeného A. Ah. a to s vědomím, že k tomuto dojde za úplatu, tedy jednali v úmyslu přímém. Obžalovaný S. byl opět hybatelem celé akce, když to byl opět on, kdo z pozici nejvyšší autority „vora v zakoně“ rozhodl, že A. Ah. bude zabit, když je po zaplacení peněz do „obščaku“ nepotřebný a potencionálně nebezpečný. Toto rozhodnutí pronesl A. S. za přítomnosti A. A., A. K. a G. A., jemuž současně uložil koordinování vlastní realizace s tím, že až poté dostane slíbených 250.000,- USD (polovina příspěvku Ah. do „obščaku“). G. A. ihned na místě oznámil, že vykonáním vraždy pověří T. Tr., na což zareagoval S. tím, že pověřil přítomné A. A. a A. K. pomocí Tr., zejména s vypátráním aktuálního místa pobytu Ah.. Následně pak G. A. pověřil svého bratra M. A., aby předal T. Tr. k realizaci vraždy zbraň a odměnu ve výši 100.000,-Kč, což tento přede svědkem Ta. provedl. Obžalovaný G. A. tak provedení vraždy přímo řídil (rozhodoval kdo jaký dílčí úkon vykoná atd.) a M. A. pak k nájemné vraždě vědomě napomohl předáním vražedné zbraně a odměny nájemnému vrahovi Tr.. Obžalovaní A. a K. následně oba, ať už telefonicky nebo i osobně, předali T. informace o tom, kde Ah. na Vinohradech bydlí a že 27. listopadu 2007 přijede vozem značky Bentley. Tito dva obžalovaní, od samého počátku o zadání nájemné vraždy informovaní a seznámení se svojí pomocnou rolí, tak zjevně příkazy S. splnili a záměrně napomohli nájemnému vrahovi Tr. vyhledat cíl (Ah.) s vědomím, že bude zabit. Je tedy nepochybné, že všech pět obžalovaných vědělo, že cílem jejich jednání je zabití poškozeného Ah. za odměnu (obžalovaní S., G. A., A. A. a A. K. věděli o odměně pro G. A., obžalovaní M. A. a G. A. o odměně pro Tr.). Soud proto nemá žádnou pochybnost o naplnění znaku „za odměnu“ podle § 219 odst. 1, 2 písm. h) tr. zákona u všech obžalovaných, neboť o odměně za vraždu všichni věděli. Jistě není třeba, aby všichni obžalovaní měli z vraždy osobně majetkový prospěch. Naopak, je typické, že účastník (organizátor, pomocník) nenaplní sám přímo všechny znaky skutkové podstaty či okolnosti podmiňující použití vyšší sazby, postačí, že se na takovém činu s vědomím, že je právě takovým činem, osobně

podílí. Zde všichni účastníci jednali s vědomím, že jde o nájemnou vraždu a prospěch z ní měl dokonce krom přímého pachatele (Tr.) i organizátor G. A.. Skutečnost, že informace od A. A. a A. K. pro T. Tr. neeliminována možnou záměnu, když přesnou podobu Ah. Tr. neznal a až neuvěřitelně nešťastnou shodou náhod přijel poblíž místa bydliště Ah. v předemtný den jiný vůz Bentley a odsouzený Tr. omylem zastřelil jeho řidiče M. B. v domnění, že jde o A. Ah., na trestněprávní kvalifikaci činu nemůže ničeho podstatného změnit. Úmyslem všech pěti obžalovaných totiž bylo zorganizovat, resp. být nápomocen k realizaci úmyslného zabití jiné osoby za odměnu, k čemuž také došlo (omyl v předmětu útoku proto není pro trestněprávní kvalifikaci jednání podstatný). Z kvalifikace naopak bylo vypuštěno, že jednání směřovalo k vraždě opětovné (§ 219 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákona), když jak již zmíněno, předchozí jednání odsouzeného Tr. na Václavském náměstí vůči CH. S. G., bylo jeho excesem a úmysl obžalovaných S., G. a M. A., směřoval ke smrti poškozeného Ah. a až posléze, tedy poprvé (nikoliv opětovně). Obžalovaní A. A. a A. K. se pak na prvotním útoku nepodíleli nijak a přičítat jim znak „opětovně“ nelze v žádném případě.

Na tomto místě soud upozorňuje, že čin byl spáchán za účinnosti předchozí právní úpravy platné do 31. prosince 2009 (trestní zákon), a proto soud užil při kvalifikaci činu tehdejší hmotně právní úpravu, tj. trestní zákon a nikoliv novou kodifikaci trestního práva hmotného účinnou od 1. ledna 2010 (trestní zákoník), neboť podle § 2 odst. 1 tr. zákoníku se použije úprava platná v době spáchání činu, není-li nová pro pachatele příznivější. V dané věci není nová úprava pro obžalovaného příznivější, jak patrně z porovnání hranic trestních sazeb ustanovení § 140 odst. 2, 3 písm. j) tr. zákoníku (patnáct až dvacet let odnětí svobody nebo výjimečný trest) a § 219 odst. 1, 2 písm. h) tr. zákona (dvanáct až patnáct let odnětí svobody nebo výjimečný trest).

Jednotlivá obhajující tvrzení obžalovaných má soud z níže uvedených důvodů za tvrzení neodpovídající provedení dokazování, účelové, vedené snahou eliminovat následky vlastního trestněprávně postižitelného jednání.

Pokud jde o tvrzení, že soud prvního stupně je za hranicí zákonnosti ovlivňován soudem odvolacím, jenž se snaží nalézací soud donutit k změně hodnocení důkazů a tyto sám hodnotí, což mu nepřísluší, nezbyvá zdejšímu soudu než konstatovat, že se nijak ovlivněný necítí. Jistě lze v obecné rovině souhlasit s tvrzením, že hodnocení důkazů je výsadním právem soudu prvního stupně. Nalézací soud si v této věci není vědom žádného nátlaku a necítí se být odvolacím soudem jakkoliv nucen ke konkrétnímu hodnocení toho kterého důkazu, když nic takového mu v usnesení odvolacího soudu uloženo není. Zdejší soud posoudil veškeré před ním provedené důkazy pečlivě podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a to jak jednotlivě tak (a to zejména) ve svém souhrnu a dospěl zcela samostatně k vlastnímu závěru o skutkovém stavu. Námitky obhajoby o odnětí obžalovaných zákonnému soudci postupem odvolacího soudu, jenž nařídil kompletní změnu v obsazení senátu podle § 262 tr. řádu, pak zdejšímu soudu vůbec hodnotit nepřísluší.

Pokud je obhajobou namítáno, že dokazování nebylo zdejším soudem provedeno řádně, zejména nebyl osobně slyšen svědek V., Ah. a svědkyně D., je soud toho názoru, že výpovědi těchto svědků byly čteny v souladu s § 211 odst. 2 odst. a) tr. řádu, když jsou tito pro soud nedostupní a zdržující se na bližší neznámém místě v zahraničí. V podrobnostech soud odkazuje na výše uvedené odůvodnění tohoto procesního postupu u každého jednotlivého důkazu. Pro úplnost lze na tomto místě zopakovat, že ve všech třech případech jde o svědky zcela okrajové, nikdo z nich nebyl ani u části jednání, jenž je obžalobou vymezena a tedy ke skutkovému stavu samému nelze z jejich výpovědí nic podstatného zjistit.

Samozřejmě, že částečně lze z výpovědí těchto svědků dovozovat motivy a věrohodnost svědků přímých (zejména T. Ta.), nicméně v tomto směru je v dané věci celá řada důkazů dalších. Tedy i v případě neexistence těchto konkrétních tří svědků, by skutkový stav byl zjištěn zcela obdobně.

Ke klíčovým námitkám obhajoby, že svědek T. Ta. je svědkem nevěrohodným, ať už proto, že nevěrohodná je jeho osobnost, že svědek jedná účelově a zjištěně jen ve svůj prospěch a spolupráce s policií je mu cestou k získání azylu a pohodlnému životu, soud uvádí, že se s žádnou z těchto námitek neztotožnil, neboť výpověď svědka T. T. je v podstatných okolnostech opakovaně shodná a detailní, plně logická a zejména bezvýhradně korespondující se všemi ve věci provedenými věrohodnými důkazy, které ať už v podstatných okolnostech, ale i jen v dílčích jednotlivostech, jeho výpověď potvrzují a celkově zapadají do logického rámce zjištěného skutkového děje. K jednotlivým důvodům, z nichž soud dovozuje věrohodnost svědka Ta., lze uvést zejména toto:

- Samotný obsah výpovědi svědka jasně svědčí o tom, že v kontaktu s obžalovanými byl, když jinak by nemohl tyto poznat při rekognicích, jinak by nemohl znát jejich vzájemné vazby, funkce a postavení, přezdívky, telefonní kontakty atd. Obsah jasně prokazuje i to, že na schůzkách v hotelu I. před každým z obou útoků svědek byl, neboť jinak by nemohl znát obsah schůzek, tak by zejména nemohl poznat A. A. a A. K., s nimiž jinak do stylu nikdy nepřišel. Poznáním (a to poznáním učiněným s jistotou) je současně i vyvráceno tvrzení obžalovaného A., že svědka vůbec nezná a neviděl jej. Na obsah schůzek jak je svědek popsal pak i logicky navazují děje, k nimž došlo (oba útoky).
- Tvrzení obhajoby, že svědek Ta., tedy pomocný dělník na stavbách, se již jen díky svému sociálnímu statutu nikdy nemohl dostat před „vora v zákoně“, je rovněž realitě a logice věci neodpovídající. T. Ta. se na schůzky dostal jako doprovod či pobočník G. A., nikoliv jako neznámý dělník za stavby. Nutno si uvědomit, že do komunity svědek pronikl jako blízký kamarád M. A. a přes něj se seznámil s jeho bratrem G. A., který byl tehdy pravou rukou „vora v zákoně“ S.. Není pak divné, že jako blízkého přítele bratra si jej G. A. oblíbil a vybral jako doprovod na schůzky se S.. Braní důvěrníků (svědků) ujednání a dílčích činů měli obžalovaní zjevně ve zvyku, jak dokazují nejen schůzky v I., ale i doprovod při „předání vzkazu“ na Václavském náměstí, doprovod při předání pistole atd. Svědek Ta. tak měl na schůzkách postavení doprovodu a jistě se nijak neřešilo čím si přivydělává.
- Nelogické je i tvrzení obhajoby, že komunita Arménů v České republice je uzavřená, mezi sebe cizince nevpouští, jsou od ostatních kavkazských národů odlišní kulturně (křesťané) a i jazykově. Tento argument nemá v dané věci naprosto žádnou validitu, neboť nešlo o schůzky arménské komunity, ale o schůzky v rámci mezinárodní komunity osob zabývajících se nelegální činností, jež spojuje příslušnost k bývalému Sovětskému svazu a tedy Ruština. Na schůzkách se totiž scházeli jak Arméni (S., A., K.), tak například Čečenci (G. A., M. A.), ale do struktur byli zapojeni např. i Ukrajinci (Tr.), tedy nešlo o skupinu složenou na základě národnosti, víry či původu obecně. Nutno si uvědomit, že hlavními osobami obou schůzek byli Armén S. a Čečenec G. A., kteří spolu nemohli mluvit jinak, než Rusky. Tvrzení svědka Ta. o vedení schůzek v Ruštině tak odpovídá realitě a logice.
- Za věrohodného byl svědek Ta. shledán znalci a to jak obecně tak specificky ve vztahu věci. Pokud bylo shledáno lékařem azylového zařízení (nikoliv znalcem), že v průběhu azylového řízení jednal účelově, toto plně odpovídá závěru znalců, že díky své stenické osobnosti v rámci specifické situace v azylovém řízení takto jednat skutečně mohl. Nicméně z případného účelového postupu v rámci azylového řízení v žádném případě

nelze dovozovat nevěrohodnost svědka ve vztahu k této věci. Svědek je schopen vypovídat pravdivě, pokud by lhal, jde o jeho vědomé volní rozhodnutí, což je závěr odpovídající normě (téměř každý je schopen vědomě lži). Znalci nezjistili žádný důvod nebo motiv (zášť, snahu po pomstě atd.), proč by svědek vypovídal nepravdu ve vztahu k obžalovaným. Pokud by obžalovaný vědomě lhal v takto závažné věci, jistě by k tomu měl nějaký důvod, který by znalci patrně byli schopni během vyšetření rozpoznat a popsat – což se nestalo.

- Výpověď svědka nenese žádné rysy pro výpověď typicky naučenou, svědek nevypovídá děj strojově „jako básničku“. Naopak se výpovědi z přípravného řízení mírně liší, byť jsou obdobně detailní, což právě odpovídá tomu, že jsou učiněny ve zhruba stejné době. Navazující první výpověď před soudem pak opět děj líčí v podstatných rysech shodně, pamatoval si i podobu obžalovaných, které s jistotou opět rozpoznal. Pokud si nyní, s odstupem již řady let na detaily svědek nepamatuje, byť na některé dílčí doplňující otázky byl schopen odpovědět, opět nejde o nic neobvyklého či nepochopitelného. Pokud pak obhajoba namítá, že svědek neodpovídá na některé otázky příléhavě, z čehož dovozuje právě naučenost výpovědi, tak znalci vysvětlili, že jde o charakteristický rys jeho silové (stenické) a nezralé osobnosti, nedovozují z tohoto v žádném případě nevěrohodnost svědka. Nutno podotknout, že poruchový rozvoj osobnosti svědka dle znalců plně odpovídá těžkým životním osudům, jenž svědek zmiňuje, což opět podporuje jeho věrohodnost.
- Pokud jde o životní osud svědka, jeho totožnost a průběh azylových řízení, je veškerá jeho tvrzení opět možno označit za zcela věrohodná. Svědek vystupuje ve více azylových řízeních, v různých zemích a přitom vždy pod naprosto stejnou totožností. Jím líčená situace v Ingušsku a Čečensku odpovídá detailní znalosti prostředí. Bylo i orgány Ruské federace potvrzeno, že svědek je osoba existující, odpovídá i to, že ze země zmizel po smrti svých dvou bratrů, zabitých v rámci operací federálních sil v Ingušsku, což opět přesně koreluje s tvrzením svědka. Dále je z vyjádření Ministerstva vnitra Ingušské republiky zřejmé, že Ta. je osobou netrestanou.
- Tvrzení svědka o spolupráci s Bezpečnostní a informační službou tato potvrdila. Být jde o důkaz v provedený v režimu „důvěrné“, je možno obecně uvést, že informace ve spise již obsažené od svědka Ta., zejména o způsobu a stylu spolupráce, jeho tvrzením odpovídají. Opět je tak věrohodnost svědka potvrzena a naopak vyvrácena domněnka obhajoby, že šlo o „informační hru“ BIS, která odmítá s orgány činnými v trestním řízení spolupracovat a svědka libovolně manipulovala.
- Nevěrohodnost či účelovost nelze, dle názoru soudu, dovozovat ze skutečnosti, že se jako svědek odhodlal T. Ta. vystoupit až po zahájení jeho trestního stíhání. Naopak je tento postup zcela logický. Svědek, jakožto informátor BIS (což pro něj znamenalo i jistý zdroj příjmu) hodlal neodtajňovat skutečnost, že je agentem BIS, což by jej ohrozilo jak na životě, tak připravilo o zdroj příjmu a proto za sebe ve spolupráci s BIS nabídl svědka D. I., kterého svojí výpověď naučil. Takovýto postoj jistě není v souladu s trestním řádem, ale z pohledu svědka a BIS je zcela pochopitelný (ochránit vlastního agenta, nepřijít o osvědčeného agenta). Svědek Ta. současně předpokládal, že mu spolupráce s BIS zajišťuje, že nebude trestně stíhán, byť se jednání vůči poškozenému CH. S. G. na Václavském náměstí účastnil. Ani když proti němu bylo zahájeno trestní stíhání, nevyzradil skutečný stav věci ihned, snažil se spojit s „P.“ z BIS a zpočátku jednal dle jeho pokynů, tedy svoji roli agenta tajil. Až když svědek pochopil, že BIS mu v rámci trestního řízení nemůže nijak pomoci, rozhodl se vypovědět celou pravdu, neboť se domníval, že tak své obhajobě pomůže.

- Pro nevěrohodnost svědka nesvědčí ani fakt, že mu byla vyplacena odměna vypsaná společností Sazka, resp. že by tato byla důvodem křivého obviňování obžalovaných ve snaze získat vlastní majetkový prospěch. Jednak svědek konkrétní informace o smrti poškozeného B. skutečně měl, když pachatele Tr., právě a jen díky své přítomnosti při zadání a přípravě vraždy obžalovanými, znal. Pokud by svědek nevypovídal pravdu o své spolupráci s obžalovanými a neúčastnil se jednání s obžalovanými, nikdy by tyto informace poskytnout nemohl. Nelze totiž přehlédnout, že obžalovaný (byť zpočátku zprostředkovaně přes svědka D. I.) označil skutečného nájemného vraha M. B., tedy dnes již za tento čin pravomocně odsouzeného T. Tr.. Pokud za této situace společnost Sazka vypsala odměnu za informace vedoucí k dopadení vraha jejich zaměstnance, tato svědkovi jistě právem náleží. Vypsání odměny tak mohlo být jen dalším důvodem navíc, proč pravdivé informace předat, nadto odměna byla předána jen za informace o Tr. a nikoliv za výpověď svědka vůči obžalovaným. Ve vztahu k obžalovaným nemá odměna Sazky žádný význam. Za popsané situace je pak i zcela logické, že odměnu převzal „nastrčený“ svědek I., o čemž jej Ta. musel nutně předem informovat. Je ve vztahu k věci zcela bez významu, že předání peněz zajišťovala přímo policie, že svědek I., tyto předal družce obžalovaného D. a co s nimi tato dále podnikla.
- Rozpory ve výpovědi svědka Ta. namítané obhajobou (zejména v popisu oblečení obžalovaných na schůzkách apod.) má soud za skutečně marginální, pochopitelné, dané jak časovým odstupem od událostí, tak i poměrně velkým objemem údajů, která si ve spojení s obžalovanými svědek pamatuje. Lze na tomto místě upozornit, že na příklad svědci útoku na CH. S. G. na Václavském náměstí se liší podstatně více a v mnohem zásadnějších věcech (troubení auta, údery hlavou o volant, počet útočníků, přítomnost či nepřítomnost dívky v autě) a přesto o jejich věrohodnosti, jakožto náhodných kolemjdoucích studentů, není vůbec žádných pochyb. Lidská mysl jednoduše není schopna zapamatovat si prožité zcela přesně a uchovat po neomezeně dlouhou dobu. Naopak je obdivuhodné, jak dobře si svědek události spojené s obžalovanými pamatoval, což je dáno tím, že jako agent BIS si byl zvyklý prožitky pamatovat a informovat o nich.
- Obecně věrohodnost svědka a jeho schopnost pamatovat si relativně dlouhodobě i detaily potvrzuje svědkyně D. a azylový spis Ministerstva vnitra, když údaje, jenž ke své osobě a životním osudům uváděl svědek Ta., s těmito důkazy zcela korespondují. Pokud jde o odlišně uvedené místo rodiště (M. x B.), jde jednak o naprostou marginálii, která se dokonce v rámci azylových záznamů ani neuvádí do záhlaví a na průkazy a současně je zjevné, že svědek v obou městech dlouhodobě bydlel, tedy jde o záměnu velmi snadno vysvětlitelnou, omylem při vyplňování údajů.
- Dále není znám jediný důvod, proč by si měl svědek T. Ta. svoji výpověď vůči obžalovaným vymýšlet. Není totiž pravdou, že si tímto postojem jakkoliv pomohl ve vlastní trestní věci. S ohledem na obsah spisu sp.zn. 4 T 4/2009 (ke změně kvalifikace a snížení trestu u T. Ta. došlo v důsledku jeho odvolání, změnu sám provedl rozsudkem Vrchní soud v Praze) je jakákoliv takový důvod vyloučen, když odvolací soud jistě nelze podezírat, že ať už sám, resp. ve spolupráci s policií, nutil obžalovaného k vyfabulování výpovědi v jiné věci, za odměnu v podobě snížení trestu v jeho věci. Nelze souhlasit ani s názorem, že si tak svědek pomohl ke získání azylu a zajistil „klidný život na státní útraty“, díky zařazení do programu utajených svědků. Jednak, není pravdou, že by svědek získal azyl, byla mu poskytnuta toliko doplňková ochrana a to už v únoru 2007, tedy dávno před tím, než vůbec k trestné činnosti došlo. Důvodem udělení, jak patrně z připojeného azylového spisu, absolutně nesouvisely s trestním řízením (spočívaly v jeho ověřených životních osudech ve spojení se situací Ingušsku,

resp. Čečensku) a tedy trvají i nadále a proto je ochrana prodlužována. Jakákoliv souvislost s touto trestní věcí je zcela vyloučena. Přidělení ochrany pak prokazatelně předcházelo i navázání spolupráce svědka s BIS, tedy ani tato na věci nemůže mít žádný vliv, když ke změně postavení svědka během spolupráce s BIS nedošlo. Pokud jde o zařazení svědka do programu pro utajované svědky, je to jistě dáno výpovědí v této věci, ovšem tím si svědek svůj život výrazně zkomplikoval a nikoliv usnadnil. Je totiž nepochybně velmi složité začínat tzv. „od nuly“ v cizí zemi, bez znalosti jazyka, bez jakýchkoliv osobních a dalších vazeb, pod cizí identitou, nadto nutně v obavě o svůj život, byť s určitou časově omezenou pomocí České republiky, srovnáme-li tuto situaci s tím, že svědek měl statut osoby s doplňkovou ochranou, měl přítelkyni, resp. manželku, měl zázemí přátel a za přeci jen již víceletý pobyt se na území České republiky, nutně cítil orientován. Vše toto svědek díky výpovědi ztratil, v tom výhody sledovat nelze.

- Věrohodnost svědka dále potvrzuje i mezinárodní šetření, zejména informace od orgánů činných v trestním řízení ve Švýcarské konfederaci, jež jistě nemají důvod, svědkovi jakkoli stranit. Šetření ve Švýcarsku přitom potvrzuje, že osoba Z., s nímž se svědek podle svých slov setkal, nejen existuje, ale je „vorem v zákoně“ a nadto tento měl v okamžiku zadržení ve Švýcarsku ve svém telefonu uložena česká telefonní čísla jak na obžalované S. a G. A., ale právě i na svědka Ta.. Již jen z tohoto je zřejmé, že se svědek Ta. ve vysokých patrech ruskojazyčných zločineckých struktur pohyboval a velmi dobře orientoval, když jeden z nemnoha „vorů“ měl uloženo telefonní číslo na svědka. Současně měl Z. uloženy telefony na další dva obžalované a to zrovna ty, jež podle svědka Ta. (i jiných zpráv, např. Interpolu), kteří byli nejvýše postavení v rámci struktury organizace na území České republiky, tedy „vora“ S.a a jeho pravou ruku a dnes již rovněž „vora“ G. A.. Je logické, že „vor“ Z. měl kontakty na klíčové vedoucí osoby uskupení a jejich pozici Ta. takto také popsal.
- Konečně i svědkem tvrzená přezdívka Z. pro obžalovaného S. je potvrzena a svědkova věrohodnost opět potvrzena, zjištěním, že S. měl pod jménem Z. uložen „vor“ Z. a přezdívku Z. pro označení S., dokonce použil opakovaně i obžalovaný G. A., když se písemně obracel na soud v této věci. Přezdívku potvrdil i svědek M..
- Námitka obhajoby, že jako „S.“ (česky šedý) je znám mezi ruskojazyčnými skupinami někdo jiný než G. A., jak je dovozováno z listiny Policie ČR, nutno podotknout, že tato skutečnost ve vztahu k G. A. nedokazuje vůbec ničeho. Jestliže pan V. P., alias O. K., užívá přezdívku „V. S.“ neznamená to v žádném případě, že G.A. nemůže mít přezdívku „S.“, naopak tato informace od svědka Ta. je potvrzena mezinárodním šetřením, podle něžž byl G. A. korunován na „vora“ právě pod přezdívkou „G. S.“, tedy G. Š..
- Věrohodnost svědka Ta. podporuje i detail, že tento tvrdí, že u něj v bytě Tr. střílel. Při ohledání bytu byl skutečně nalezen prostřelený koberec, podlaha a pod ní nalezena střela a to střela z náboje zcela shodného typu, jaký byl zajištěn při domovní prohlídce odsouzeného Tr.. Střelivo Tokarev přitom není střelivem nijak významně rozšířeným či často užívaným.
- K námitce obhajoby, že svědek T. Ta. je svědkem nepřímým, tedy jeho svědectví může jen stěží postačit jako jediný usvědčující důkaz, soud uvádí, že jednak s ohledem na shora uvedené je zřejmé, že svědectví T. Ta. nestojí zdaleka osamoceně, ale naopak koresponduje s velkým množstvím dalších věrohodných důkazů, z čehož je bezpochyby možno logicky dovodit zmíněný skutkový stav. Nicméně a to zejména, svědek T. Ta. je svědkem přímým, neboť vypovídá o tom co sám viděl a slyšel, informace nemá

zprostředkovány. Byl to právě svědek Ta. kdo se osobně účastnil schůzek, kde byl první i druhý útok na A. Ah. plánován a zadáván a byl přítomen i v okamžiku, kdy se předávala zbraň a odměna nájemnému vrahovi Tr..

- Dovozování nevěrohodnosti svědka Ta. na základě tvrzení, že obhajoba považuje za vyloučené, aby M. A. s Tr. a A. mohli během hodiny stihnout dojet pro svědka Ta. na Žižkov a dovést ho zpět na Václavské náměstí, má soud opět za účelové tvrzení, odporující realitě. Cesta automobilem z Václavského náměstí na v podstatě sousedící Žižkov do ulice Vlčkova trvá v řádu minut (*pozn.: Dle plánovače tras www.mapy.cz cesta trvá 6 minut*). Je zcela reálné za jednu hodinu dojet tam a zpět a je zde i dostatek času na přesvědčení a oblečení svědka Ta..

Dále nelze přehlédnout, že dva na věci zcela nezávislí svědci M. a G., kteří nemají k obžalovaným žádný osobní vztah (obžalovaného A. znají jen pracovně), opět potvrzují tvrzení svědka Ta., pokud jde o existenci závažných rozporů mezi A. Ah. a skupinou, k níž patřil A. A.. Byl to přímo sám A., kdo se oběma svěřil, že Ah. hledá a že se v souvislosti s ním „bojí o život“. Tento fakt potvrzují i odposlechy telefonních hovorů mezi svědkem G. a obžalovaným. Rozkol ve vztazích s Ah. pak potvrdil i svědek R. M., kde opět odposlechy jasně prokazují, že se on sám a obžalovaný A. domnívali, že za vtrhnutím ozbrojených maskovaných mužů v noci do bytu M. patrně stojí Ah.. Je tedy přímo obžalovanými a osobami jim blízkými potvrzen fakt, že Ah. jimi byl intenzivně hledán a že šlo o spor zásadní, spor v němž takřkajíc „šlo o život“. Za této situace je zcela nevěrohodná snaha obžalovaného A. zpochybnit existenci takovýchto rozporů, když tvrdí, že jsou s Ah. neustále velmi blízcí přátelé a nikdy mezi nimi nebyl žádný problém. V tomto směru nic nedokládají ani společné fotografie, pořízeny neznámo kdy, zjevně v dřívější době, kdy vzájemné vztahy narušeny nebyly. Pokud se tuto verzi obžalovaného snaží podporovat i jeho manželka R. A. a částečně i její kamarádka L. Š., přítelkyně svědka M., jde zjevně o osoby obžalovanému blízké a vypovídající koordinovaně s obžalovanými. Nadto i mezi tvrzením obžalovaného A. a jeho ženy jsou podstatné rozpory, když tato uvádí, že se s nimi Ah. již nestýká, což A. netvrdí. Nadto jak již poznamenáno, pokud byl se svědkem Ah. byl A. ve výtečných vztazích, jistě by byl schopen zajistit, jeho účast jakožto svědka před soudem. Pokud se mu toto za tři léta nepodařilo, byť prostřednictvím obhájce na osobním výslechu tohoto svědka trvá, tak to jen utvrzuje soud ve správnosti závěru, že v dobrých vztazích nejsou.

Příslušnost A. A. ke struktuře osob kolem „vora v zákoně“ S., tedy opět správnost informací svědka Ta., dokresluje i fakt, že k svědkům M. a G. jezdil A. opakovaně na opravy vlastních i cizích vozů luxusní třídy. Tento zdánlivý detail jasně dokresluje fakt, že A. byl na nižším stupni v rámci struktury (poslíček s autem na opravu, pomocník pro Tr.). Nadto vlastnictví luxusního vozu je v přímém rozporu s příjmy obžalovaného A., tak jak je sám se ženou a svědkem K. deklaruje a listinami dokládá, což zase potvrzuje domněnku o příjmech z nelegální činnosti.

Rovněž skutečnost, že L. Š. neoznámila vniknutí ozbrojených maskovaných mužů v noci do bytu, jenž obývala s R. M. a dětmi a její snaha zastříit, že přes telefon s M. probírala možnost, že za útokem stojí A. Ah., jasně potvrzuje, že šlo o řešení problému uvnitř komunity, který nemá legální pozadí a proto přepadení zůstalo neoznámeno. Pokud pak obhajoba namítá, že o věci se dozvěděla policie z odposlechlů a tedy měla bezodkladně zasáhnout, jednak o odposleších obžalovaní nemohli vědět a s tímto nemohli počítat, tedy tato argumentace na závěrech soudu nic neměnění. Zejména pak je ale nutno si uvědomit, že policie odposlechy neposlouchá průběžně, ale zaznamenávají se automaticky a jsou vyhodnocovány zpětně s velkým časovým odstupem (díky překladům i v řádu měsíců), tedy

zjištění policie bylo silně neaktuální, ohrožení života či zdraví již zjevně pominulo. Nadto souvislost přepadení se šetřenou a mnohem závažnější trestnou činností, pak logicky bránila jakýmkoliv krokům policie ve věci přepadení, aby nezmařila toto vyšetřování a to tím spíše, že zůstalo neoznámeno samotnými poškozenými.

Pokud jde o okolnost, že svědci CH. S. G. a O. L. nezmiňují, že by muž, jenž svědka G. prvotně oslovil, poukazuje mu zbraň (za toto jednání již pravomocně odsouzený T. Ta.), vyřizoval vzkaz od G. A., je tato okolnost opět jednoduše vysvětlitelná a zapadá logicky do skutkového děje, jak jej svědek Ta. líčí. CH. S. G. je totiž zjevně úzce napojen na osobu A. Ah., když mu tento půjčil svůj luxusní vůz Mercedes. Obžalovaný A. dokonce uvedl, že jde o bratrance. Blízký vztah mezi těmito svědky potvrzuje i fakt, že dle svědkyně L. na místo napadení G. přišel Ah. okamžitě, ještě před jeho transportem do nemocnice. Jinými slovy jde s velkou pravděpodobností o osobu obeznámenou s činností A. Ah. (ne-li přímo na ni napojenou), přičemž s ohledem na skutečnost, že tento měl dát „vorovi v zakoně“ 500.000,- USD do „obščaku“, že jde podle řady svědků o osobu s rozpory s lidmi kolem obžalovaného A. tak závažnými, že dochází k ozbrojeným vpádům do bytu a jednotliví aktéři sami uvádí, že mají strach o život, je důvodné předpokládat, že nejde o aktivity legální. Tento závěr potvrzuje i skutečnost, že svědek Ah. ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 4 T 4/2009 odmítl vypovídat s poukazem na riziko vlastního trestního stíhání. Je pak pochopitelné, že takový svědek jakýkoliv rozpor mezi Ah. a osobami z okruhu G. A. a A. S. před soudem zamlčí a uvede jen zbylé okolnosti napadení. Bývalá přítelkyně svědka pak vypovídá logicky totožně. Skutečnost, že zmínění dva svědci okolnosti předání vztahu zamlčeli pak podporují i výpovědi očitých náhodných svědků napadení (J. V., J. J., J. Č., J. N. a A. L.), kteří vesměs zmiňují hádku mezi muži a to tak hlasitou, až svědky zaujala a až pak příchod útočnicka s nožem. Tuto hlasitou výměnu názorů však svědci G. a L. nezmiňují, což právě svědčí o to, že bylo řešeno předání vzkazu od G. A., které před orgány činnými v trestním řízení chtěli pomlčet. Pokud by totiž CH. S. G. vůbec nevěděl o co jde, těžko by se s neznámým mužem hádal. Neměl by o čem. V této souvislosti lze podotknout, že skutečnost, že svědek Ta. líčí útok ve shodě s nezávislými náhodnými svědky (tj. včetně předání vzkazu a následující rozmlíšky, do níž se zapojil i přítomný M. A.), což svědčí pro závěr, že se na jednání skutečně účastnil, tj. byl přítomen a vypovídá o vlastním prožitku, což opět potvrzuje jeho věrohodnost. Ostatně k závěru, že Ta. na místě byl a na akci se podílel, došly soudy i ve věci vedené pod sp.zn. 4 T 4/2009.

Pokud obhajoba namítá, že svědek D. I., je svědkem nevěrohodným, jehož vztah k svědku Ta. neodpovídá jím podniknutým krokům, soud uvádí, že jde opět o svědka, jenž bezvýhradně potvrzuje výpověď svědka Ta., tedy že jím byl jako přítelem osloven, aby za něj vypovídal, neboť pokud by tak učinil Ta. sám, hrozilo by vyzrazení jeho identity jakožto agenta BIS. Obavy svědka Ta. jsou zcela odůvodněné a to nejen o vyzrazení jeho postavení, ale i obavy, že pokud by vypovídal osobně, byl by obžalovaným logicky poznán, čímž by se vystavil riziku pomsty. Pokud této logické žádosti kamaráda svědek I. vyhověl, a to tím spíše, že do věci byla zapojena BIS, což samozřejmě budilo důvodnost utajení svědka, není to nijak nepochopitelné nebo nepravděpodobné. Námitky obhajoby, že svědek I. ve věci vedené pod sp.zn. 4 T 4/2009 vědomě porušoval poučení, jehož se mu jako svědku dostalo, jsou konstatováním odpovídajícím realitě, nicméně nic dalšího z tohoto faktu dovodit nelze. Svědek zjevně vzal toto porušení jako nutnou podmínku naprostého utajení přítele, při současně potřebě předat orgánům činným v trestním řízení informace a nijak blíže nad věcí v tomto směru neuvažoval.

Za zcela nevěrohodného je pak třeba označit svědka T. Tr., pravomocně odsouzeného za nájemnou vraždu, pokus o vraždu a další trestné činy pod sp.zn. 4 T 4/2009, který nadto před zdejším soudem, bez jakýchkoliv relevantních důvodů a přes snahu soudu jej přesvědčit i za pomoci předání řediteli věznice ke kárnému potrestání, odmítl vypovídat. Z čtené výpovědi a z písemných podání svědka je pak zřejmé, že k věci není v podstatě ochoten vypovídat jinak, než ve zjevné snaze vyvinít sebe, tedy jde o svědka naprosto nevěrohodného. Nadto celá řada tvrzení tohoto svědka je nejen zcela nelogická, ale i v příkrém rozporu s celou řadou provedených důkazů. Odmítavý postoj svědka je pak krom snahy o vlastní vyvinění pochopitelný i z hlediska, že jakožto nájemný vrah, dostal za čin zapláceno a tedy zadavatele kryje. Svědek zcela nepodloženě a nesmyslně dovozuje, že svědek Ta. je vůdcem zločinecké bandy a osobně vedl útok na Václavském náměstí (kde Tr. a M. A. podle něj nebyli, ač byl v řízení 4 T 4/2009 prokázán opak). Útok na Václavském náměstí byl podle svědka loupežným přepadením, když se Ta. snažil získat peníze. Toto tvrzení je ve světle vyslechnutých svědků (poškozený, jeho přítelkyně, náhodní svědci přepadení) zcela neudržitelné a realitě zjevně odporující. Podle Tr. měl Ta. řídit i vraždu M. B., aby upevnil svůj vliv. Opět jde o tvrzení zcela vyfabulované, nepodložené. Naopak, jak patrně ze spisu, sp.zn. 4 T 4/2009, na nábojích a zbraních, jíž byl poškozený B. zastřelen a zejména na B. osobních dokladech, byl zjištěn pach svědka Tr.. Tato okolnost pak opět potvrzuje věrohodnost svědka Ta. a validitu jím uváděných údajů, neboť tyto pachové stopy zcela odpovídají výpovědi Ta., že mu Tr. svěřil, že na Vinohradech místo Ah. zastřelil někoho jiného, což zjistil ihned poté. Právě pach Tr. na dokladech zastřeleného B. jasně dokládá, že si pachatel nebyl totožností oběti jistý a její totožnost si po vraždě zkontroloval. Jiný logický důvod, jak by se pach Tr. na osobní doklady zastřeleného B. dostal, si lze jen těžko představit. Jestliže Ta. znal tuto okolnost, nutně mu ji musel sdělit právě vrah, tedy Tr.. Spis a ani vyhodnocení z místa stop v době, kdy předal Ta. informace D. I., totiž ještě vůbec neexistoval a I. (čerpaje informace od Ta.) vypověděl, že mu Tr. řekl, že po zastřelení domnělého Arménce zjistil, že to není on. Konec konců již tehdy vypověděl, že k Arměnci (myšlen zjevně A. Ah.) věděl Tr. od zadavatelů jen místo bydliště a to že přijede autem Bentley. Tedy Ta. vypovídá konzistentně a věrohodně od samého počátku, to je i v době předcházející policejní zjištěním, která posléze prokázala, pravdivost těchto tvrzení, což samo o sobě vylučuje jakoukoliv policejní provokaci či křivé obvinění, jak obhajoba naznačuje.

Dále obhajoba namítá, že záměna A. Ah. za poškozené G. a B. je nemožná a to v případě druhého útoku tím spíše, že není možná ani záměna vozu Bentley užívaného Sazkou a Ah.. Tyto závěry nicméně naprosto nedopovídají realitě. K důkazu byla provedena fotodokumentace A. Ah. a ze spisu sp.zn. 4 T 4/2009 i poškozeného B., osobu poškozeného G., měl soud možnost vidět *in natura*, tedy měl možnost jejich podobu porovnat. Z porovnání je zřejmé, že Ah. a G., oba Arménci a dle tvrzení obžalovaného A. pokrevní bratřenci, nejsou typově odlišní, jde o mladé muže, snědší, černých vlasů. Poškozený B. je částečně odlišnější, nicméně byl mladým mužem, snědšího typu, tmavých vlasů, atletické postavy, tedy osoby zhruba typově odpovídající. Jistě nejde o osoby vyložené podobné, tedy s názorem obhajoby by bylo možno souhlasit, pokud by útočník A. Ah. dobře znal. Ovšem prokázán je pravý opak, když T. Tr. poškozeného nikdy v životě neviděl. Orientoval se podle automobilu, o cíli útoku věděl toliko, že je Armén, což je situace za níž je záměna velmi dobře možná. V případě prvního útoku nadto Tr. totožnost muže zjevně vůbec neřešil, napadl muže jehož oslovil Ta., který ovšem Ah. rovněž neznal. Pokud jde o útok na Vinohradech, zde se T. Tr. orientoval podle toho, že Armén přijede v Bentley. Pokud pak v listopadu večer (nutně za tmy, resp. jen pouličního osvětlení) viděl mladého muže tmavých vlasů nastupovat právě do vozu Bentley, je záměna opět zcela reálná. Nutno si uvědomit, že značka vozů Bentley je v ČR velmi málo rozšířená, potkat takové auto je zcela výjimečné, tedy byl použit poměrně

dobrý rozlišovací znak, to tím spíše, že byla současně určena doba a místo výskytu. Pravděpodobnost, že by se na uvedeném místě vyskytly dva vozy této značky, je extrémně nízká. Nadto vůz A. Ah. i společnosti Sazka byly značky Bentley typ Continental a lišily se jen provedením dvoudveřový, resp. čtyřdveřový. Jde o vozy jedné typové řady, velmi snadno zaměnitelné, resp. z čelního pohledu zcela nerozeznatelné. Nadto vrah Tr. znal jen značku (Bentley), takže i v případě, že by přijel vůz Bentley zcela jiné typové řady než Continental, byla by záměna možná. Konec konců i rozpoložení odsouzeného Tr. před vraždou muselo být emočně velmi silné, rozhodnutí zaútočit okamžité, neměl příliš času na zvažování zda poškozený B. přesně odpovídá jeho představám o Arménci, přičemž skutečnost, že si totožnosti cíle nebyl jist, potvrzuje právě fakt, že ihned na místě zkontroloval osobní doklady zastřeleného. Právě tento detail odpovídá tomu, že vrah si byl vědom, že podoba cíle jeho představám zcela neodpovídá, resp. odpovídá jen zhruba a proto si totožnost na místě ověřoval.

Na tuto námitku obhajoby pak navazuje další, že pokud by obžalovaní skutečně byli členy ruskojazyčné zločinecké organizace (mafie), jistě by nejednali takto amatérsky a likvidace A. Ah. by byla provedena bezchybně, soud uvádí, že jde o ničím nepodloženou domněnku o schopnostech obžalovaných plánovat a provádět nájemné vraždy. Naopak svědek Ta., jenž byl o situaci uvnitř společenství zjevně dobře informován, jasně uvedl, že fyzická likvidace byla i v těchto kruzích něco zcela výjimečného. Nelze proto bez dalšího předpokládat větší zkušenosti obžalovaných v tomto směru, nadto poškozený Ah., byl zjevně osobou nebezpečnou, s dobrým zázemím a ochranou (viz výpověď svědka G., před nímž se obžalovaný A. zmínil, že se obává ze strany Ah. o život). Nelze pak přehlédnout, že plán prvního útoku (Václavské náměstí) se z pohledu organizátorů zdařil (do „obščaku“ bylo Ah. plněno), komplikace nastaly až při snaze o fyzickou likvidaci. Útok na Václavském náměstí nadto jistě vedl Ah. k přijetí obranných opatření a vysoké míře opatrnosti. Mimo jiné i druhý útok byl úspěšný, z toho pohledu, že najatý vrah úkol provedl a poškozeného usmrtil, přičemž shora vyloženo, že záměna v osobě cíle byla dílem skutečně nebývale velké náhody. Konečně způsob provedení útoků, tedy dělba útoků mezi více osob, jednání za přítomnosti pobočníků, a delegace na nižší a nižší články odpovídá tomu, že šlo o jednání nikoliv jednotlivce, ale právě v rámci pevně organizované struktury.

Konečně i námitku obhajoby, že není vůbec jasně prokázán konkrétní podíl A. A. a A. K. na obžalobou vymezeném jednání, dokonce si je svědek Ta. vzájemně plete a je tak možná záměna, má soud za nedůvodnou. Je nesporným faktem, že obžalované A. a K. znal svědek Ta. (i Tr.) jen pod křestním jménem A.. Oba A. v komunikaci Ta. rozlišuje zejména podle brýlí (ty nosí jen K.) a podle pleše (tu má naopak jen A.), nicméně také používal označení malý a velký, přičemž ale v jednacím síni označil obžalované naopak, než jakého jsou skutečně vzrůstu, nemluvě o tom, že ve výpovědi často používá obrat A. či první a druhý A., aniž je jasně zřejmé, o koho z nich jde. Samozřejmě, že pokud by byl do skutkového děje zapojen ještě jakýkoliv další A. nebo by A. měli vykonat každý odlišný druh činnosti, bylo by nutné je obžaloby zprostit, neboť by o skutkovém stavu, ve vztahu k nim, panovaly nejasnosti a pochybnosti. Skutkový stav v souzené věci ovšem stojí jinak. Nikdo jiný jména A. ve věci nevystupuje, tedy je vyloučena záměna s třetí osobou, odlišnou od obžalovaných K. a A.. Dále obžalovaní A. byli prokazatelně u zadání vraždy (jen tam je viděl svědek Ta., přičemž je s jistotou poznal, tedy je zřejmé, že oba obžalovaní o zadání vraždy věděli a byli přítomni, když jim byla určena shodná pomocná role, předat vrahovi T. Tr. informace o bydlišti a pohybu oběti A. Ah.). Ta. tuto informaci měl a když se potom sešel s Tr. a ten mu vyprávěl, kterak mu jeden A. říkal kde Ah. bydlí telefonicky a druhý mu místo osobně ukázal, někdo z nich řekl, že přijede v daný den autem Bentley, je nepochybné, že informace o pohybu Ah. s vědomím,

že bude Tr. zabit, mu předávali oba A., přičemž s jistotou šlo o obžalované A. a K.. Pokud není zcela zřejmé, kdo kterou část informace předal, není to pro závěr o jejich vině nijak podstatné, neboť plnili úkol, jenž jim byl zadán společně a je zjevné, že jej plnili oba, byť není přesně rozlišitelné kdo kterou část. Podstatné je, že je vyloučena záměna jednající dvojice, stejně jako to, že plnila při vědomí vzájemnosti týž úkol (účastenství ve formě pomoci k trestnému činu nájemné vraždy).

I objektivní stránku trestných činů má soud za naplněnou. Obžalovaní A. S. a G. A. svým jednáním specifikovaným pod bodem I. výroku, totiž zadáním a koordinací provedení násilného ataku, resp. jeho hrozby, působili na vůli poškozeného Ah., resp. G., za účelem podrobit jej své vůli a přinutit k určitému chování, tedy organizovali způsobení zamýšleného následku, když prostřednictvím přímých pachatelů cíleně zasáhli do svobodného rozhodování jednotlivce o vlastním konání, přičemž příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaných a zásahem do svobodného rozhodování, je, vzhledem k shora uvedenému, mimo jakoukoliv pochybnost. Svým jednáním specifikovaným pod bodem II. výroku pak všech pět obžalovaných, totiž A. S. a G. A. zadáním a koordinací fyzické likvidace poškozeného Ah. za finanční odměnu (jak pro G. A., tak pro přímého pachatele Tr.) a obžalovaní M. A., A. A. a A. K. prováděním servisních úkonů pro přímého pachatele Tr. (předání zbraně a odměny; předání informace vedoucí k rozpoznání objeti a informace o pohybu a bydlišti oběti) přímo směřovali, resp. podíleli se na vzniku následku, tj. smrti poškozeného M. B.. Opět není pochyb o příčinné souvislosti mezi popsáním následkem jakožto důsledkem popsání jednání obžalovaných.

Soud má za to, že skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností, neboť z provedeného dokazování logicky plyne jediný reálně možný skutkový stav, tak jak je uveden ve výroku tohoto rozsudku a současně je jím spolehlivě vyvrácena obhajoba obžalovaných, jak shora podrobně rozvedeno. Tedy veškeré provedené věrohodné důkazy, zejména výpověď svědka Ta. a na ni navazující a tuto podporující výpovědi věrohodných svědků I., G., M., D., V., J., Č., L., N., D., V., D. (jde o svědky, jenž k věci a obžalovaným nemají v podstatě vůbec žádný vztah a tedy ani důvod vypovídat pod sankcí trestného činu křivé svědecké výpovědi nepravdivě) a související v podstatě veškeré provedené důkazy v podobě listinné (o jejichž autenticitě a úplnosti soud rovněž nemá žádných pochyb) na sebe logicky navazují a tvoří zcela bezpečně uzavřený a soudržný řetězec, z něž právě plyne zjištěný skutkový stav, současně je jím bezpečně vyvrácena obhajoba a nepřipadá v úvahu ani žádná jiná, pro obžalované výhodnější, skutková verze. Skutkový stav pak dokreslují svědci věrohodní z části (jen v té části, kde je možno jejich výpověď hodnotit jako věrohodnou) a to G., L. (shora zmíněno proč zamlčují okolnosti předání vzkazu od G. A.) a M., Š., A. (svědci snažící se díky přímým vzbám na obžalované těmto stranit, čímž ovšem v detailech líčení vztahu k poškozenému Ah. vyprodukovali množství rozporů, čímž částečně skutkový stav potvrzují). Zcela nevěrohodní jsou pak svědci Y., Š., D. a Tr.. Svědek Y. k věci samé nevypovídá vůbec a jeho tvrzení o vztazích obžalovaného K. a svědka Ta., jsou zcela izolovaná, neověřitelná a v přímém rozporu s výpovědí věrohodného svědka Ta., jehož tvrzení je podporována celou řadou dalších věrohodných důkazů. Shora vyloženo proč k věci vypovídali účelově, sledujíc jen vlastní prospěch, svědci Š. a D., což platí i pro svědka Tr.. Skutkový stav pak ve vztahu k věrohodnosti svědka Ta. potvrzují i erudovaní znalci dr. T. a dr. K., jenž má soud, opět díky nulovému vztahu k věci, za zcela věrohodné.

Vedle formálního znaku uvedeného trestného činu naplnili obžalovaní rovněž znak materiální, spočívající ve společenské nebezpečnosti jejich jednání. Stupeň této nebezpečnosti je dán významem chráněných zájmů, které byly spácháním trestných činů dotčeny, tj.

zejména zájmem společnosti na ochraně života a zdraví, resp. svobody rozhodování každého jednotlivce před neoprávněnými zásahy ze strany třetích osob. Následky činů úměrně korespondují s typovou nebezpečností daných trestných činů pro společnost. Způsob provedení a okolnosti, za nichž byly činy spáchány, společenskou nebezpečnost částečně zvyšují a to zejména ve vztahu k obžalovaným S. a G. A., jejichž pohnutky byly vyloženy nízké a zavrženíhodné, neboť sledovali jen vlastní úzké zájmy, vlastní prospěch a upevnění svých pozic. V menší míře uvedené platí i obžalovaným M. A., A. a K., kteří se na vraždě podíleli sice jen rolí pomocnou, ovšem s jasným vědomím kým a proč byla zadána, tedy opět s vědomím, že motivem je jen řešení konkurenčního boje v rámci komunity, bez ohledu na hodnotu života.

K osobám obžalovaných soud zjistil z opisů rejstříků trestů na obžalované z 12. února 2013, spisu zdejšího soudu sp.zn. 4 T 4/2009, rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 z 29. června 2006, sp.zn. 7 T 74/2006 (M. A.), spisu Městského soudu v Praze, sp.zn. 49T 3/2002 (K.), rozhodnutí Nejvyššího soudu Ruské federace s překladem 28. července 2007 (S.) následující: Obžalovaný S. na území české republiky nebyl soudně trestán. z území Ruské federace byl vyhoštěn.

Obžalovaný G. A. byl odsouzen pro trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákona.

Obžalovaný M. A. byl odsouzen dvakrát, nicméně první odsouzení pro trestnou činnost násilné povahy je již zahlazeno, přihlédnout lze toliko k druhému pro v podstatě marginální trestnou činnost (řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění). Dále byl obžalovaný odsouzen v této věci rozsudkem z 18. října 2010 pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. b), c) tr. zákona (trestná činnost se s projednávanou sbíhá).

Obžalovaný A. byl odsouzen pro nedbalostní trestný čin, přičemž odsouzení je již zahlazeno a v této věci byl již odsouzen rozsudkem z 18. října 2010 pro trestné činy nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zákona a padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zákona (trestná činnost se s projednávanou sbíhá).

Obžalovaný K. byl odsouzen pro trestné činy krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. b) tr. zákona, loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zákona, vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. b), c) tr. zákona a dvakrát pro maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 171 odst. 1 písm. b) tr. zákona (druhý z nich se s projednávanou trestnou činností sbíhá).

Dále k osobám obžalovaných soud zjistil z výpovědi znalců PhDr. Štěpánky Tůmové a MUDr. Petra Kubeje, že obžalovaní S., bratři A. a A. netrpí a netrpěli duševní chorobou ve vlastním smyslu slova, jejich osobnosti nejsou strukturovány poruchově, nejsou osobami závislými na jakékoliv psychoaktivní látce, jsou schopni dobře snášet zátěžové situace, jsou dobrého intelektu a sociálně zdatní. Totéž lze říci i obžalovaném K. s tím, že jeho osobnost je strukturována lehce poruchově (nezdrženlivá, dissociální, emočně nevyvážená), avšak nikoliv tak výrazně, že by tato zjištění byla významná pro závěr o zachování jeho rozpoznávacích a ovládacích schopností. Pokud jde o prognózu resocializace, tato je dobrá, z pohledu znalců nijak komplikovaná u obžalovaných S., G. A. a A., patrně dobrá u obžalovaného M. A. (zde nelze učinit jednoznačný závěr díky jeho mládí, tedy neukončenému vývoji osobnosti). U obžalovaného K. je prognóza resocializace ztížená, jak díky mírné poruše osobnosti, tak jeho trestní minulosti spojené s jeho věkem, kdy již není pravděpodobná změna struktury osobnosti a s tím spojená změna životních návyků.

Při úvaze o druhu a výměře trestů soud hodnotil všechny okolnosti případu, jakož i okolnosti charakterizující osoby jednotlivých obžalovaných jak výše rozvedeno. Ze shora

uvedených důvodů a s přihlédnutím k ustanovení § 23 tr. zákona a § 31 odst. 1 tr. zákona dospěl soud k následujícím závěrům:

Obžalovanému A. S. je na místě uložit výjimečný úhrnný trest odnětí svobody podle § 219 odst. 2 tr. zákona za použití § 29 odst. 2 tr. zákona a § 35 odst. 1 tr. zákona, vyměřený lehce nad polovinou trestní sazby výjimečného trestu nad patnáct až do dvaceti pěti let, tedy v trvání dvaceti dvou let. Soud shledal podmínky pro uložení výjimečného trestu dané v ustanovení § 29 odst. 2 tr. zákona, když prognóza nápravy je u obžalovaného sice dobrá, ovšem stupeň nebezpečnosti jeho činu pro společnost je nepochybně velmi vysoký. Obžalovaný je hlavním hybatelem celé trestné činnosti, stojí na vrcholu pyramidy společenství, jemu jsou ostatní jakožto „voru v zákoně“ podřízeni. Byl to obžalovaný, od nějž rozhodnutí zastrašit a pak zavraždit poškozeného Ah. vzešlo. Rozhodnutí nadto bylo učiněno na základě motivu, který společenskou nebezpečnost dále zvyšuje, když jím byla již zmíněná snaha upevnit svoji autoritu. Tedy jen pro posílení svého postavení a na ochranu svých pozic a i majetkových zájmů se obžalovaný nerozpakoval rozhodnout o smrti jiného, což svědčí o naprosté bezcitnosti a absenci úcty k životu, jakožto hodnotě nejvyšší a hodné obzvláštní ochrany. Konkrétní výměru trestu pak soud stanovil totožnou, jako je výměra trestu již pravomocně uloženého přímému vykonavateli činu (vrah Tr.). V obecné rovině jistě platí, že organizátorství činu je společensky více nebezpečné než přímé pachatelství (u zadání nájemné vraždy je tato skutečnost zcela nepochybná, když nebylo-li by zadavatele, nebylo by vraždy) a tedy by měl být obžalovanému vyměřen trest vyšší. Na druhou stranu nutno přihlédnout k tomu, že osobnost odsouzeného Tr. je natolik poruchově strukturována, že prognóza jeho nápravy je významně ztížena, což u obžalovaného S. neplatí a tedy trest uložený v obdobné výměře je pro jeho nápravu odpovídající. Trest byl vyměřen podle zásad úhrnnosti (podle ustanovení o nejpřísněji postižitelném sbíhajícím se trestném činu), když obžalovaný spáchal celkem dva na sebe bezprostředně navazující trestné činy, které se nepochybně vzájemně sbíhají.

Obžalovanému G. A. je na místě uložit rovněž výjimečný úhrnný trest odnětí svobody podle § 219 odst. 2 tr. zákona za použití § 29 odst. 2 tr. zákona a § 35 odst. 1 tr. zákona, vyměřený však lehce pod polovinou trestní sazby výjimečného trestu nad patnáct až do dvaceti pěti let, tedy v trvání osmnácti let. Soud shledal podmínky pro uložení výjimečného trestu dané v ustanovení § 29 odst. 2 tr. zákona, když prognóza nápravy je u obžalovaného sice dobrá, ovšem stupeň nebezpečnosti jeho činu pro společnost je nepochybně velmi vysoký. Obžalovaný byl totiž druhým nejvýše postaveným mužem v rámci hierarchie společenství, byl tím kdo byl v přímém kontaktu s hybatelem činů S. (znal a zjevně se ztotožňoval s nízkým motivem ke spáchání činu) a výkon jeho rozhodnutí organizoval a řídil (již jen z toho lze dovodit i u něj naprostou absenci úcty k životu). Rovněž jeho majetkové zájmy na věci byly s obžalovaným S. zcela srovnatelné. Obžalovanému pak rovněž přitěžuje, že byl organizátorem činu, byť relativně méně, když nebyl tím kdo o likvidaci poškozeného rozhodnul. S ohledem na jeho trestní minulost (nedovolené ozbrojování) a na druhou stranu celkem dobrou prognózu resocializace má soud za odpovídající právě trest uložený ještě v dolní polovině sazby. I tomuto obžalovanému byl trest byl vyměřen podle zásad úhrnnosti, když obžalovaný spáchal celkem dva na sebe bezprostředně navazující trestné činy, které se nepochybně vzájemně sbíhají.

Obžalovanému M. A. soud uložil trest souhrnný, tedy za pomoc k vraždě (skutek souzený v této části řízení) a sbíhajícím se trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. b), c) tr. zákona, pro nějž byl v této věci již pravomocně odsouzen rozsudkem z 18. října 2010, když jde o opět o tutéž navazující trestnou činnost, která je vzájemně nepochybně sbíhajícím se.

Souhrnný trest byl uložen podle § 219 odst. 2 tr. zákona za použití § 35 odst. 2 tr. v polovině sazby, tedy v trvání třinácti let a šesti měsíců, přičemž současně byl podle § 35 odst. 2 tr. zákona zrušen výrok o trestu M. A. z rozsudku Městského soudu v Praze z 18. října 2010, sp.zn. 41 T 4/2010, jakož i všechna dalších rozhodnutí na zrušený výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. U tohoto obžalovaného pak soud neshledal podmínky pro uložení výjimečného trestu, když s ohledem na skutečnost, že se na rozhodnutí o spáchání činu vůbec nepodílel a ke spáchání přispěl sice výrazně, ale toliko ve formě pomoci a i jeho prognóza nápravy je dobrá, lze uzavřít, že společenská nebezpečnost jeho jednání je sice vysoká, ale nikoliv velmi vysoká. Pro uložení trestu v polovině sazby pak svědčí, krom trestní minulosti obžalovaného, která je i násilné povahy, zejména jeho aktivnější pomocná role, když přímo předával pachateli vražednou zbraň a odměnu za vykonání vraždy. Právě tato okolnost prokazuje bezcitnost obžalovaného k osudu oběti a uložení trestu v polovině sazby tuto okolnost náležitě odráží.

Obžalovanému A. A. soud uložil trest rovněž souhrnný, byť se na prvním skutku (vydírání) nijak nepodílel, když s pomocí k vraždě právě projednávané se sbíhají trestné činy nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zákona a trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zákona, pro něž byl odsouzen v této věci rozsudkem z 18. října 2010, když předchozí trestná činnost vyšla najevo v souvislosti s vyšetřováním vraždy. Souhrnný trest byl uložen podle § 219 odst. 2 tr. zákona za použití § 35 odst. 2 tr. na samé spodní hranici sazby, tedy v trvání dvanácti let. Současně byl podle § 35 odst. 2 tr. zákona zrušen výrok o trestu A. A. z rozsudku Městského soudu v Praze z 18. října 2010, sp.zn. 41 T 4/2010, jakož i všechna dalších rozhodnutí na zrušený výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Ani u tohoto obžalovaného soud neshledal podmínky pro uložení výjimečného trestu, neboť nejenže se na rozhodnutí spáchat vraždu nepodílel, ale i jeho pomocná role byla spíše drobného typu. S ohledem na předchozí v podstatě nulovou trestní minulost a dobrý osobnostní posudek soud dospěl k závěru, že trest uložený na samé spodní hranici je pro nápravu obžalovaného přiměřený. Nutno podotknout, že byť je pomocná role tohoto obžalovaného skutečně nevýrazná, až by snad v obecné rovině mohla odůvodňovat mimořádné snížení trestu pod dolní hranici sazby podle § 40 tr. zákona, tento postup v daném případě vylučuje skutečnost, že obžalovaný znal velmi dobře celé pozadí činu (byl přítomen při zadávání a plánování vraždy), tedy jednal s vědomím, že pomáhá pachateli nájemné vraždy. Je tak zřejmé, že i úcta tohoto obžalovaného k životu ostatních je zcela mizivá, což zvyšuje společenskou nebezpečnost jeho jednání dosti vysoko.

Konečně obžalovanému A. K. soud ukládal rovněž trest souhrnný, ač v této věci předchozím rozsudkem odsouzen nebyl, když se skutkem projednávaným v této věci se sbíhá trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) tr. zákona, pro nějž byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1, sp.zn. 8 T 89/2008, dne 8. srpna 2008. Souhrnný trest byl uložen podle § 219 odst. 2 tr. zákona za použití § 35 odst. 2 tr. v polovině sazby, tedy v trvání třinácti let a šesti měsíců. Současně byl podle § 35 odst. 2 tr. zákona zrušen výrok o trestu A. K. z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 z 8. srpna 2008, sp.zn. 8 T 89/2008, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušený výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Ani u tohoto obžalovaného soud neshledal podmínky pro uložení výjimečného trestu, neboť se na rozhodnutí spáchat vraždu také nepodílel a i jeho pomocná role byla drobná. Trest byl přes nízkou míru účasti na trestném činu uložen v polovině sazby, neboť obžalovaný má jednak poměrně bohatou trestní minulost a to z obžalovaných jednoznačně nejzávažnější (loupež, vydírání, atp.) a skutečnost, že se i přes v minulosti vykonané nepodmíněné tresty rozhodl

opět páchat trestnou činnost, svědčí pro závěr, že se dříve uložené tresty minuly účinkem a je třeba působení trestem intenzivnějším. Jelikož vědomou účastí na nájemné vraždě i tento obžalovaný projevil neúctu k životu a dále i prognóza jeho resocializace je ze všech obžalovaných nejméně příznivá, byť není vyloučena, má soud za přiměřený právě trest uložený v polovině sazby.

Pro výkon uložených trestů odnětí svobody soud zařadil všechny obžalované podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zákona do věznice se zvýšenou ostrahou, neboť jsou všichni odsuzováni za zvlášť závažný úmyslný trestný čin a to k trestům, jejichž výměra převyšuje osm let. S ohledem na skutečnost, že jde o odsouzení za spáchání nejzávažnějšího trestného činu proti životu (vražda), který byl spáchán z velmi nízkých pohnutek, což svědčí pro závažnou narušenost hodnotových žebříčků všech obžalovaných, soud neshledal důvod pro zařazení do mírnějšího typu věznice podle § 39a odst. 3 tr. zákona.

Soud u všech pěti obžalovaných v obecné rovině shledal důvody pro uložení trestu vyhoštění na dobu neurčitou, když je jistě v zájmu zajištění bezpečnosti a ochrany života na území České republiky, aby se zde cizinci páchající vraždy nepohybovali. Uložení trestu obžalovaným M. A. a A. A. nicméně brání skutečnost, že jim byl poskytnut azyl (A.), resp. zde mají rodinu a děti a povolen trvalý pobyt (A.), což uložení tohoto trestu vylučuje. U obžalovaného A. K. pak je uložení tohoto trestu nadbytečné, když mu již byl pravomocně uložen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze 14. ledna 1999, sp.zn. 1 T 36/98. Soud proto uložil tresty vyhoštění na dobu neurčitou jen obžalovaným A. S. a G. A., u kterých uložení trestu žádná okolnost nebrání.

Pokud jde o návrh státního zástupce o rozhodnutí o náhradě škody vůči poškozeným, soud k tomuto podotýká, že rozhodnutí o náhradě škody je řízením návrhovým (jde o řízení občanskoprávní, jenž se k trestnímu řízení může připojit jen na návrh poškozených), přičemž poškozenými v této věci návrh podán nebyl, tedy pro učinění takového rozhodnutí chybí podnět a učinit jej proto nelze. Tato skutečnost nijak nebrání poškozeným uplatnit své případné občanskoprávní nároky cestou civilní žaloby.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být ve lhůtě k jeho podání nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterém výroku je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku přecházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného. Odvolání nemůže účinně podat ten, kdo se tohoto práva výslovným prohlášením před soudem vzdal.

V Praze dne 28. února 2013

Mgr. Jan KADLEC
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Tereza Dymáková